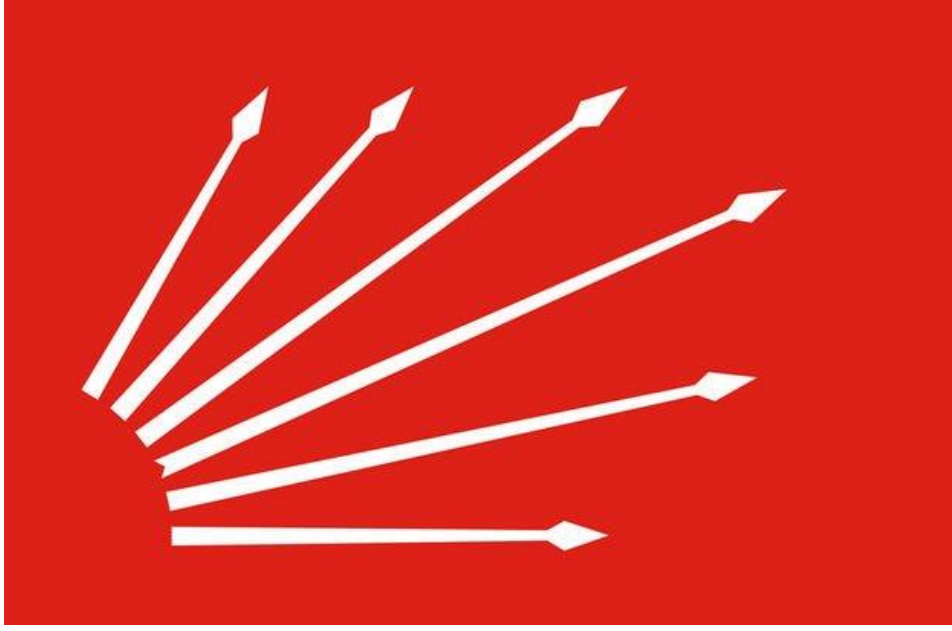

YENİDEN CHP

DOKUZ EYLÜL HAREKETİ

CHP'nin çilekeş örgüt emekçileri,

Çağdaş ve demokratik bir Türkiye için her seçim sandığı koşan seçmenler,

Sevgili yurttaşlarımız,

Cumhuriyetimizin kurucusu ve demokrasinin güvencesi partimiz CHP güç bir dönemden geçiyor. Son yapılan Cumhurbaşkanlığı ve Milletvekili seçimleri acı ve kesin bir yenilgiyle sonuçlandı. CHP'li seçmen daha yenilginin şokunu atlatamamışken ortaya çıkan kargaşa, karşılıklı atışmalar, borsayı çağıştıran ve sürekli inip çıkan imza rakamları onları ciddi biçimde yaraladı. Parti örgütümüz, tek adam diktatörlüğüne karşı insani koşulları zorlayarak çalışan genç-yaşlı, kadın-erkek yüz binlerce gönüllü ve CHP'ne karşılık beklemeden oy veren milyonlarca seçmen onarımı zor bir hayal kırıklığı yaşadı. Onları bu hayal kırıklığına, yanlış uygulama ve politikalarla, umut verici ama gerçek dışı demeçlerle, çöken sayım sistemiyle CHP Genel Merkezi yaşattı. Seçimden sonra toparlanmayı ve yeniden umut verecek gelişmeleri bekleyen milyonlar, tekrar olumsuz bir ortama girmek zorunda bırakıldılar.

CHP umut olmaktan uzaklaşma tehlikesiyle karşı karşıya! Partimizi esenliğe çıkarma görevi siyasi hafızası silinmemiş gerçek CHP'lilere, bizlere düşüyor. Önümüzdeki yerel seçimlerin kişisel hesabını yapan koltuk meraklılarını dışlayarak ve sadece CHP'nin başarısını amaçlayarak 9 Eylül Hareketi adına, örgütümüze ve seçmenlerimize sorunlarımızla çözüm önerilerimizi anlatmak istiyoruz.

Kuruluş ve kurtuluş ilkelerine geri dönmek, Kemalizm'i güncelleyerek somut çözümler üretmek, "Yeni Değil Yeniden CHP" yaratmak durumundayız.

Tüm olumsuz koşullara karşın ayağa kalkmak, partimize sahip çıkmak zorundayız. CHP birkaç kez, "Küllerinden doğmayı" başarmış bir parti olarak tarihe geçmiştir.

Kurucumuz, büyük önder Atatürk'ün sözleri bize rehber olmalıdır:

Umutsuz durumlar yoktur, umutsuz insanlar vardır. Ben hiçbir zaman umudumu yitirmedim.

İŞBAŞINDAKİ CHP YÖNETİMİNE BİR BAKIŞ

Bugünkü CHP Genel Başkanı Sayın Kemal Kılıçdaroğlu 30 Haziran/1 Temmuz 2001 günleri toplanan 29. Kurultay'da Parti Meclisine, Parti Meclisinde yapılan görev bölüşümünde de Merkez Yönetim Kurulu Üyeliğine seçildi. Aynı zamanda, Genel Başkan Sayın Deniz Baykal tarafından İş Bankası İdare Meclisi Üyeliğine atandı. Bu görevi sürdürürken 3 Kasım 2002 seçimlerinde merkez yoklaması ile İstanbul'dan aday gösterildi ve parlamentoya girdi. Uzun yıllar Bütçe-Plan Komisyonunda görev yaptı. 2007 seçimlerinde yine merkez yoklaması ile İstanbul'dan aday gösterilerek tekrar Milletvekili oldu. Sayın Baykal'ın önerisi üzerine iki (daha sonra üç) Grup Başkanvekilinden biri olarak bu göreve seçildi. 2009 yerel seçimlerinde yine Sayın Baykal'ın önerisiyle CHP İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayı gösterildi. Sayın Baykal'ın istifasından sonra Sayın Önder Sav'ın özel desteğiyle 22 Mayıs 2010 günü CHP Genel Başkanlığına ittifaka yakın bir oy çoğunluğuyla getirildi.

Kısaca, Genel Başkanlığına uzanan on yıllık CHP yolculuğunda Sn. Kılıçdaroğlu'nun parti içinde kurulu düzene karşı bir çıkış ve tavrı görülmedi. Tam tersine özel ve ayrıcalıklı bir siyasetçi konumunda oldu, MYK üyesi ve Grup Başkanvekili olarak oy ve imzalarıyla parti yönetimlerinin sorumluluklarına katıldı.

2004 yerel seçimlerinden sonra Genel Başkan Sayın Baykal'a yönelik 20 imzalı bir bildiriye ilk imza sahibi olmasına karşın, daha sonra bu imzayı geri alarak arkadaşlarını terk etti.

22 Mayıs 2010'dan bu yana 4 olağanüstü, iki de olağan kurultay yaşayan Sayın Kılıçdaroğlu, 3 Şubat 2018'de yapılan 36. Olağan CHP Kurultayında yedinci kez Genel Başkan seçildi.

Kılıçdaroğlu'nun Genel Başkanlığı döneminde CHP, 2 Halk Oylaması, 3 Genel Seçim, 2 Yerel Seçim ve 2 Cumhurbaşkanlığı seçimi olmak üzere tam dokuz kez yenilgiye uğradı.

İşte burada, Sayın Genel Başkan ve 8 yılda 10 kez değiştirdiği MYK üyeleriyle, bu sürede azledip yenilerini getirdiği 130'dan fazla Genel Başkan Yardımcısının ortak bir tavrına tanık olmaktadır. Bu da, 8 yıldır parti içi iktidarda tam yetki ve sorumlulukla (Bazen de sorumsuzlukla) bulunmalarına karşın, başarısızlıklarının nedenini geçmiş yönetim ve yöneticilere bağlamakta, eski yönetimi kendi yanlışlarına gerekçe göstermektedirler.

Akla hemen bir soru geliyor: "Eğer geçmiş dönem kötü ise, noksan ve yanlışlarını sekiz yıl içinde neden düzeltmediniz? Geçmişteki hatalı uygulamalar size rehber mi olacaktır?" İki anlamlı özdeyişimiz başka söz söylemeye olanak vermiyor: "Kötü Misal Emsal Olmaz" ve "Hiçbir mazeret başarının yerini tutamaz!" Ayrıca bu iddia, sekiz yıllık parti içi iktidar döneminin iflasının itirafı olmaz mı? Bu nedenle, Sayın Kılıçdaroğlu'nun sorumluluğuna ortak olduğu 10 yıllık süre hakkındaki savları geçerli ve inandırıcı olamaz.

CHP GENEL BAŞKANI "LİYAKAT" VE "EMEK" KAVRAMLARINI DIŞLAMIŞTIR.

CHP'de çok önem taşıyan "Liyakat" ve "Emek" kavramları Genel Başkan ve yönetimi tarafından bir yana atılmıştır. CHP tarihine önyargılı bakan, yaşamı CHP kavgasıyla geçmiş kişiler bir gecede PM üyeliğine ve daha sonra da Milletvekilliğine getirilmişlerdir.

Partiye yıllarını veren "Örgüt emekçileri" bir yana itilmiştir. CHP örgütü ve CHP'ne karşılıksız oy verenler, "Ben CHP Milletvekiliyim ama CHP'li değilim" diyen ve bunu her gittiği yerde yineleyen parlamenterleri utanç ve öfke karışımı bir duygu içinde çaresizce izlemişlerdir.

CHP örgütü, 40 derece sıcak altında "Hayır" kampanyası yürütürken, gaflet ve dalalet içinde "Yetmez Ama Evet" diyenlerin daha sonra en üst kurullarda görev aldığını hayret, dehşet ve ibretle görmüştür!

Eski yıllarda merkez sağda politika yapan kişiler CHP'ne katıldıklarında, partinin ilkelerini benimsediklerini belirtirler ve buna özen gösterirlerdi. Son yıllarda ise bunun tam tersine tanık olundu. CHP'ne transfer edilen politikacı ve akademisyenler, kendi fikirlerini koruduklarını ve partiyi bu yöne dönüştüreceklerini belirttiler.

DEĞİŞİM Mİ BAŞKALAŞMA MI?

Yine burada önemli bir gerçek karşımıza çıkmaktadır. Bu da "Değişim/yenilenme/gelişim" kavramı üzerinde yaratılan kargaşadır. Elbette "Değişim ve yenileşme", çağın gereklerine uygun biçimde yaşamını sürdürmek isteyen her kurum için gereklidir; kaçınılmazdır.

CHP'ni kuranlar ve kurallarını saptayanlar bu gerçeği o günden görerek DEVRİMCİLİK ilkesini Altı Ok'un içine yerleştirmişlerdir. Sürekli devrimi içeren bu ilke sayesinde, tek partili yaşamdan çok partili yaşama geçilmiş, 1961 Anayasasının omurgası olan "İlk Hedefler Beyannamesi" ilan edilmiş, koalisyon iktidarı koşulları içinde Toplu Sözleşme/Grev/Sendikal Haklar düzeni yasalaştırılmış, "Ortanın Solu" açılımı gerçekleştirilmiştir. 1990'larda bazı çevrelerin tepkisini çeken "Güneydoğu Raporu" hazırlanmıştır.

Günümüzde, CHP'nin kendi yapısını çağdaş bir anlayışla demokratikleştirmesi ve atılımlar yapması beklenirken yaratılan kavram kargaşasına tanık olundu!

"Değişim/Yenilenme" olarak ortaya atılan modeller değişimi değil "Başkalaştırma", "Savrulma" ve "Genlerle Oynama" çabalarını içeriyordu.

Önce, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu temelden yanlış bulan "2. Cumhuriyet" ideolojisinin dayattığı "CHP'nin Geçmişiyle Hesaplaşması" önerisi ortaya atıldı. Aslında CHP'den istenen "Tarihinden Utanması" ve "Günah Çıkarması" idi!

Sayın Kılıçdaroğlu Kurultay'da kendini "Dersimli Kemal" olarak tanıttıktan sonra bu kampanyaya çeşitli konuşmalarla katıldı.

- 13 Mart 2012'de televizyonlarda yayınlanan konuşmasında "AKP iktidarına karşı mücadele ederken, kendimi 1940'ların CHP iktidarına karşı mücadele ediyormuş gibi sanıyorum" diyebildi.
- 20 Haziran 2014'te Milliyet TV'de yayınlanan, katıldığı Diyarbakır 2. Tigris Diyalogları'nda "Bizi hala 1930'ların 40'ların CHP'si gibi düşünmeyin. Dünya değişiyor, kurumlar değişiyor, biz de değişiyoruz" dedi. CHP'nin değişeceğini söylemek ne kadar normalse, kurucu iradeyi yansıtan 1930'ların 40'ların CHP'ne gönderme yapmak da o kadar manidar ve anlamlıydı

SORUMLULUĞUMUZU YERİNE GETİRDİK

Cumhurbaşkanlığı ve Milletvekili seçim kampanyası öncesi CHP seçim bildirgesi, Parti Meclisinden geçirilmeden açıklandı. Hem Kurultay'dan sonra en yetkili organ olan Parti Meclisinin yetkisinin çiğnenmesi hem de açık bir ideolojik sapma üzüntü vericiydi. Ancak bu üzüntümüzü Cumhurbaşkanlığı ve Milletvekili seçim kampanyasında açıklamak CHP'ne zarar verecekti. Tarihi görevimizi sorumluluk duygumuzla birleştirerek Genel Başkan Sayın Kılıçdaroğlu'na kişiye özel bir mektup yazmaya karar verdik. 01 Haziran 2018 günü İzmir Denizbostanlısı PTT'sinden gönderdiğimiz, 04 Haziran 2018 günü CHP Genel Merkezine ulaşan RRO4676542765 sayılı İadeli/Taahhütlü mektup metnini bilgilerinize sunuyoruz:

"Sayın Kemal Kılıçdaroğlu,

CHP Genel Başkanı-ANKARA

Partimizin 24 Haziran 2018 Seçim Bildirgesini açıklamanızdan sonra size bu metni gönderme gereğini duyduk. Sizin de belirttiğiniz gibi halkımız demokrasi tarihimizin en yaşamsal kararını verecek. Ya tek adam diktatörlüğünü tercih edecek ya da parlamenter sistemde karar kılacak. Önüne konan iki sandıkta Cumhurbaşkanı ile TBMM üyelerini belirleyecek.

Böylesi önemli bir dönemden geçmenin herkese yüklediği sorumluluklar vardır. CHP örgütü ve özellikle her seçimde hiçbir karşılık beklemeden partimize oy veren seçmenler bu görevi eksiksiz yerine getirmektedir. Bu nedenle, bazen parti yönetiminin hatalarını görmezden gelmekte, bazen içine sinmeyen yanlışları bilgece bir sessizlikle geçirmektedir. Daha da ötesi en haklı eleştirileri bile "Şimdi sırası mı?" sorusuyla susturmakta hatta kınamaktadır. Bu davranışın nedeni, "Parti zarar görmesin" içgüdüsünden, CHP terbiyesi ve duyarlılığından gelen yüksek sorumlulukla açıklanabilir.

Üzülerek görüyoruz ki siz bu duyarlılıktan yararlanıyor ve sorumsuz davranışlarınızla CHP ve ülke kamuoyunu yaralıyorsunuz. Örneğin, CHP seçim bildirgeleri kesinlikle Parti Meclisi'nde görüşülüp karara bağlandıktan sonra açıklanır. Sistemli bir biçimde parti hafızası yok edildiği için somut bir örneği anımsatmakta yarar görüyoruz:

CHP'nin sola açılarak girdiği 1969 seçimleri öncesi Parti Meclisi'nde yoğun tartışmalar yaşanmıştı. MYK tarafından hazırlanan "İnsanca Bir Düzen Kurmak İçin HALKTAN YETKİ İSTİYORUZ" adlı bildirgenin oylanması bile itiraz konusu olmuş ve sonunda ünlü "Toprak İşleyenin Su Kullananın" sloganı PM tarafından onaylanmıştı. Seçimden sonra toplanan CHP 20. Kurultayında tartışmalar devam etmiş ve Kurultay bu bildirgeyi benimsemişti.

Sayın Genel Başkan,

Şimdi Parti Meclisini dışlayarak ilan ettiğiniz seçim bildirgesiyle yeni bir sorumsuzluk örneği veriyorsunuz. Seçim kampanyası içinde olmamız, örneklerini ve ayrıntılarını sıralamaya olanak vermiyor. Bu ancak seçimlerden sonra mümkün olacaktır. Kısaca, CHP programına, duyarlılıklarına ters düşen vaat ve çözümleri seçim bildirgesi olarak seçmene sunuyorsunuz.

CHP'nin simgesi Altı Oktur. Bu oklar parti tüzüğünde ve programında yer almıştır ve adları sayılarak sıralanmıştır. Bunların adları ve anlamlarını kim, hangi hakla değiştirmektedir? Ancak toplanacak bir Kurultayda olan yetkiyi kim hangi hakla gasp etmektedir?

Sayın Genel Başkan,

Parti kamuoyunun yüksek bir sorumluluktan doğan suskunluğunu da maalesef kötüye kullanıyorsunuz. Örneğin, “Beş yıl öncesine kadar CHP'nin statükocu bir parti olduğunu” nasıl söyleyebiliyorsunuz? Eğer öyle ise MYK üyesi, Milletvekili ve Grup Başkanvekili olduğunuz statüko döneminde neden görev aldınız? Aldığınız görevi içinize sindirerek nasıl yürüttünüz?

CHP'nin geçmişi ile ilgili CHP'lileri yaralayan konuşmalar yapıyorsunuz. Örneklerini buraya yazmak istemiyoruz. Elbette CHP'nin geçmişi ile ilgili tarihçiler, bilim adamları, yazarlar eleştiri yapabilirler. Zaten şu anda sahte tarihçiler hatta bizzat Cumhurbaşkanıyla, Cumhuriyet dönemiyle sorunlu politikacılar bu görevi, olayları tersyüz ederek başarmaya çalışıyorlar! Ancak! Suçlama ölçüsüne varan iddia sahiplerinin Atatürk'ün koltuğunda oturmaya hakları yoktur!

Ayrıca kendi partinize yönelttiğiniz bu iddialardan doğacak tartışmaların, başarılı bir seçim kampanyası yürüten Cumhurbaşkanı adayımıza zarar verme olasılığını da hatırlatmak istiyoruz.

İstanbul'da tanınmayan bir kişiyi liste başında aday gösterdiniz. Bu Milletvekili adayı hemen açıklama yaptı: “Ermeni soykırımının yüzüncü yıldönümünde benim aday gösterilmem anlamlıdır.” Bu kişi seçimlerde CHP Milletvekili sıfatını kazandı. Alman Parlamentosu Türkiye'yi suçlayan “Ermeni Soykırımı” iddiasını kabul eden bir karar verdi. CHP, AKP, MHP bu kararı kınadılar. Ama basında bu Milletvekilinin kararı onaylayan beyanı yayınlandı. Siz her ikisine de ses çıkarmadınız. “Sükût ikrardan gelir” diye bir söz vardır. Zaman zaman size hiç yakıştıramadığımız “kapının önüne koyarım” sözleri bir yana, bu ifadeleri kabul etmeyen bir açıklamanız bile olmadı.

Sayın Genel Başkan,

Türkiye’de “Ermeni soykırımı” savını benimsemek ve ifade etmek suç değildir. İsteyen bu özgürlüğünü tarihsel makale, köşe yazısı veya başka şekillerde kullanabilir. Örneklerini görüyoruz. Ama “Tarihçilere bırakalım” dediğimiz bu iddianın CHP Milletvekili sıfatıyla benimsenip ileri sürülmesi ilk kez sizin hoşgörünüzle gerçeğe dönüştü!

Sayın Genel Başkan,

CHP'li olmanın verdiği sorumluluk gereği, Parti Meclisinin dışlanarak kamuoyuna duyurulan seçim bildirgesinde ulusal bütünlüğümüze, parti tüzüğü ve programına aykırı bulduğumuz bölümlere olan muhalefetimizi dışarıda dile getirmekten sakınıyoruz. Ancak, tüm gücümüzle tek adam yönetiminin yıkılması için çalıştığımız bir zamanda, yanlışların farkında olduğumuzun bilinmesi amacıyla bu metni kişiye özel olarak size göndermekte yarar umuyoruz.

Özel olarak gönderdiğimiz bu metni seçimlerden sonra açıklama ve eleştirilerimizi ifade hakkımızı saklı tutuyoruz. Çalışmalarınızda başarılar diler, makamınıza saygılar sunarız.” dedik.

Ergün Aydoğan (23. Dönem Balıkesir Milletvekili), Bülent Baratalı (22 ve 23. Dönem İzmir Milletvekili), Mehmet Boztaş (22. Dönem Aydın Milletvekili), Ersu Hızır (İzmir Büyükşehir eski Genel Sekreteri), Prof. Dr. Mustafa Kaymakçı (CHP İzmir İl Örgütü Bilim Sanat ve Kültür Platformu eski Başkanı), Şahin

Mengü (23. Dönem Manisa Milletvekili), Nur Serter (23 ve 24. Dönem İstanbul Milletvekili), Dr. Merih Şan (CHP İzmir İl eski Sekreter Üyesi), Enis Tütüncü (18.22. 23. Dönem Tekirdağ Milletvekilinden oluşan 9 EYLÜL PLATFORMU adına: K. Kemal Anadol: 15,16. Zonguldak, 18. 22 ve 23. Dönem İzmir Milletvekili. (İslak imza)

LAİKLIK OLMAZSA DEMOKRASİ DE OLMAZ!

Başkalaşma uygulamaları sonucunda en çok hırpalanan Altı Ok ilkesi Lâiklik olmuştur. Genel Başkan, çeşitli vesilelerle ve tercihleriyle partinin ancak sağa kayarak ve sağdaki politikacıları partiye katarak oy alınacağı inancında olduğu algısını yaratmıştır. Son olarak bir yardımcısının “Karşı Mahalle” söylemi bunu doğrulamaktadır. “Lâiklik karın doyurmuyor”, “Lâiklik oy getirmiyor” cümleleri parti yönetimin diline pelesenk olmuştur.

- Örnek:
Lâiklik en ağır tehdit altında iken Sayın Kılıçdaroğlu, 22.09.2010 günü Almanya’da Türk ve Alman gazetecilerinin sorularına verdiği yanıtta “Anayasa Mahkemesinin AKP konusunda verdiği karar lâiklikle ilgili. Ben bugün için lâikliğin tehlikede olduğunu düşünmüyorum” diyebilmiştir. (Hürriyet Şükrü Küçükşahin haberi)
- Aynı şekilde Cemaatin kılıcının en keskin olduğu dönemde “Yargı içinde şöyle böyle kadrolaşma vardır demeyi doğru bulmuyorum” demiştir. (26 Ocak 2012, Zaman)

Bu anlayış ve tutum Genel Başkanı değişik alanlara yönlendirmiştir. 2010 referandumunda Anayasa Mahkemesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarıyla ülkenin gündeminden çıkmış olan konuya sarılmış ve “Türban sorununu ben çözerim” diyerek AKP’ye bulunmaz bir fırsat yaratmıştır. Güya onların elinden bu koz alınacaktı! Olay tam tersine gelişmiş ve AKP konuyu istediği gibi kullanmıştır. Sayın Kılıçdaroğlu “Bu da nereden çıktı?” diyenlere, konunun sadece üniversiteye giden kızlarımızın eğitim özgürlüğü için ortaya atıldığını söylüyordu. İşin ilginç yanı Sayın Erdoğan da aynı söylemi yineliyordu. “Bu kızlar yarın avukat, savcı, yargıç olunca türban takmazlar mı?” diyenlere yüksek mahkeme kararlarının kamuda türbana izin vermediğini söylüyorlardı.

İllerdeki günlerde tam tersine tanık olundu. Türban hiçbir demokratik ülkede görülmeven biçimde kamu alanına girdi! Şimdi türbanlı polislerimiz, subaylarımız, yargıç ve savcılarımız var! Kimsenin sesi çıkmıyor! Sonunda dört türbanlı Milletvekili Meclis oturumuna katıldı. CHP adına konuşan Sayın Muharrem İnce bunlara itiraz etmedi. Kendi kardeşinin de türbanlı olduğunu söyledi. Sayın Genel Başkan da 31 Ekim 2013 günü, TBMM’ne giren dört türbanlı vekil için “Bugün çok mutluyum. Tarih yazdık, çok önemli bir gerçeği Türkiye’nin gündeminden çıkardık” diyerek kıvancını dile getirdi.

Türbanın sadece üniversitedeki kızlarımızın eğitim özgürlüğü için istendiği savının bir “gizli gündem” başlangıcı olduğu da böylece kanıtlanmış oldu! Sayın Genel Başkan, türbanlı subaylar, yargıçlar, savcılar için bir tek eleştiri getirmedi. Sanırım bu proje AKP ile YCHP’nin ortak tasarımıydı. Cumhurbaşkanı adayımız Sayın İnce de kampanyasında türbanın her yerde ve kamuda serbest olduğunu ilan etmedi mi?

Oysa uygar ülkelerin Hukuk Fakültelerinde ortak bir gerçek vurgulanmaktadır:

Bir ülke lâik ama demokratik olmayabilir. Ama Lâik olmayan bir ülkede demokrasi olamaz!

TEHLİKELİ SULAR!

AKP tek başına iktidarda görünmesine karşılık gayri resmi bir ortağı vardı. Bu da çeşitli örgütlenmeler arasında sivrilmiş Fethullah Gülen topluluğuydu. Yurt dışındaki istihbarat örgütlerinden, Papalığa kadar gizli/açık destek gören ve kendine “Hizmet Hareketi” adını veren bu cemaat, her nasılsa dünyanın her yerinde okullar açmayı ve akıl almaz bir zenginliğe ulaşmayı becerebiliyordu. Güvenlik birimlerinde,

orduda, yargıda ve bürokraside örgütlü olduğu söyleniyor ama bu savlar parlamentoda seslendirilmiyordu. Bireysel çıkış yapan Milletvekilleri ise kürsünün çevresi sarılarak şamata ile susturulmaya çalışılıyordu. Ama AKP iktidarı tam kadrosu ile Fethullah Gülen'e sahip çıkıyor ona övgüler düzüyordu.

Örnekler:

- 2011 yılında AKP Grup Başkanvekili Bekir Bozdağ TBMM kürsüsünden Fethullah Gülen güzellemesi yapıyordu: "Fethullah Gülen bu ülkenin yetiştirdiği değerli bir kıymettir. Seversiniz sevmezsiniz ama değerli bir insandır, bilge bir insandır. Bu ülkenin milli ve manevi değerlerine bağlı nesillerin yetişmesi için hizmet yapıyor. Her şey de açık. Devletin denetimi, gözetimi altında açık, her şeyi göz önünde olan..."
- 20 Şubat 2012 günü AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik NTV ekranlarında: "Cemaat devleti eline geçirmiş, devlete sızmış, bunlar kargaları güldürür" diyordu.
- 25 Haziran 2012 günü düzenlenen Türkçe Olimpiyatlarında AKP Genel Başkanı ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan duygulu cümlelerle, yurt dışındaki Fethullah Gülen'in gurbetten dönmesi istiyor ve "Bu sıra hasreti bitmelidir. Bitsin istiyoruz" diyordu.

Cemaatin yargıdaki savcıları 2007 Temmuz'unda Ergenekon dava sürecini başlattılar. Ülkenin yüz akı aydınlar, akademisyenler, yazarlar, ordu mensupları, politikacılar üzerinde devlet terörü başlattılar. Devletin içinde emniyet ve yargıya sızan hatta birçok makamı ele geçiren cemaat hukuk dışı uygulamaların örneklerini sıralıyordu.

- Örnekler:
Kanserle boğuşurken sabahın köründe evi aranan Prof. Dr. Türkan Saylan ile aynı şekilde derdest edilen kalp hastası, seksen yaşındaki ünlü yazar İlhan Selçuk bu terörün simgesi haline gelmişlerdi.
- İlkeliğin ve vandalizmin hem örneği hem de kurbanı, örgütün kasası olarak tutuklanan, kanser olduğu halde tedavi edilmeyen ve öldüğünde parası olmadığı için Edirne Belediyesince gömülen Kuddisi Okkır'dı! Ülkemizin yüz akı bilim adamlarının yaşamları Silivri zindanında kararıyordu...
- 4 Temmuz 2008 günü Sayın Deniz Baykal Ergenekon davasındaki hukuksuzlukları anlattıktan sonra, "Sanki bu davanın savunucusu Başbakan. Eğer bu davanın savcısı Başbakansa, avukatı ana muhalefet partisi Genel Başkanı Deniz Baykal olacak" dedi. 16 Temmuz 2008 günü Başbakan Erdoğan yanıt verdi: "Kim kimlerin avukatlığına soyunmuş bunlar çok önemli. Bize de savcılık görevini onlar veriyor. Biz millet adına hakkı aramanın gayreti içindeyiz. Eğer bu anlamda savcılık ise evet savcıyım."
- 20 Ocak 2010 günü Taraf gazetesinin yayını üzerin başlatılan soruşturma ve daha sonra açılan Balyoz davasında, aralarında Deniz ve Hava kuvvetleri komutanları, amiraller, generaller, subay ve astsubayların bulunduğu 250'si tutuklu, 365 sanık yargılandı. Fethullahçı televizyon ve gazetelerle iktidar yanlısı medya "Askeri vesayeti kaldırıyoruz" diye şenlik yapıyordu. Sahte ve karartılmış deliller havada uçuşuyor, şimdi cezaevinde olan cemaatin emrindeki savcı ve yargıçlar tetikçilik yapıyorlardı. Deniz Kuvvetlerinin 30 yılda zor yetişen çok değerli kadroları birer birer harcanıyordu. Bu Atatürkçü kadroların tasfiye operasyonuydu. Yerlerine soru çalarak sınav kazanan ve Türk Ordusuna sızan cemaatçiler gelecekti. Bu gerçek ancak 15 Temmuz 2016 darbe girişiminden sonra anlaşılacaktı.

CHP yönetimine egemen olan sağdan oy alma çabası ve bunun sonucu partiye transfer edilen sağcı politikacıların ışık hızıyla MYK üyesi, Genel Başkan Yardımcısı ve Milletvekili olmaları bazı sonuçlar doğuruyordu. Örgütteki yaygın deyimle “Onbaşı olmadan General olanlar” çeşitli yurt gezilerinde, “Artık ulus devlet bitti” diyorlar, yeni lâiklik anlayışlarını sergiliyorlardı.

Örnekler:

- 24 Eylül 2010 günü Sayın Kılıçdaroğlu, Cumhuriyet gazetesinden Utku Çakırözer’e “Lâiklik elden gidiyor politikasını izlemek doğru değil” diyordu.
- Yeni anlayışı Elazığ Milletvekili ve Bağcılar Belediye Başkan adayı olmuş, CHP TBMM Grup Danışmanı Muhammet Çakmak veciz bir biçimde dile getiriyordu: “Elinde belge olmadan Fethullah Gülen’e iftira atan yüzyılın müfterisidir. Bu büyük ahlaksızlıktır. Fethullah Gülen bilgedir, saygıyla selamlıyorum.” (ZAMAN, 11 Mayıs 2011)
- 25-26 Nisan 2012’de, Genel Başkan ve yanındaki heyet Bosna/Hersek ziyareti yaptı. Ziyareti Fethullah Gülen’e bağlı Fidan Tur düzenledi. Şu anda firari olan FETÖ’cülerden Adem Yavuz Aslan’la Genel Başkanın fotoğrafları yayınlandı. Programda hep Hizmet Hareketinin okulları ve cami-türbeleri vardı. Geziye katılan Hürriyet yazarı Deniz Zeyrek 29 Nisan 2012 tarihli Hürriyet’te “Bayram değil, seyran değil neden Bosna’daydı?” başlıklı yazısında geziyi ayrıntıları ile anlatıyordu.

2013 Kasım ayında İstanbul Milletvekili Nur Serter’in, Öğrenci evlerine-özel yaşama müdahale-kamuda türban olayları üzerine “Hükümetin lâiklik karşıtı eylemlerinin araştırılması için bir Meclis Araştırması açılması” konusundaki önergesi, imzalar toplandıktan sonra CHP Grup Başkanlığı tarafından reddedilmişti.

- Sayın Kılıçdaroğlu CNN Türk’teki programında “Cemaat bize oy verirse memnun oluruz” diyordu. (5 Aralık 2013 Milliyet) Bu arada CHP Merkez Yönetimini uyarayan CHP’liler de vardı. CHP eski Grup Başkanvekili Kemal Anadol verdiği demeçte şunları söylüyordu: “AKP ve Cemaat çift yumurta ikizidir. Bunların birine karşı diğerini tercih etmek gaflettir. Ve bu tercih yakın bir dönemde sahibini bumerang gibi vurur. Türkiye’de aydınların, ilericilerin, demokratların görevi her iki gücü de bertaraf ederek çağdaş ve eşitlikçi bir demokrasiye ulaşmak olmalıdır.” (3 Ocak 2014, Aydınlık)
- Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz’ün Dubai gezi faturalarını Ağaoğlu’nun ödemesi sonucu görevden alınması ve Başbakan’ın kendisini tehdit ettiğini söylemesi üzerine Sayın Kılıçdaroğlu 10 Ocak 2014 günü Bursa’da şunları söylemişti: “Uzun yıllar devlet hizmeti görmüş, devlete hizmet etmiş bir kişi. Yalan söylemesine gerek yok.”
- Şimdi şu satırları okuyun: “Hizmet hareketi okullarla, medya şirketleriyle, TUSKON’la ülkemize döviz kazandırıyor. İnsanlarımız iş buluyor, Türkiye’nin yurt dışında tanıtımı yapılıyor. En son düzenlenen Türkçe Olimpiyatlarına katıldım, göğsüm kabardı. Bir yurttaş olarak böylesi bir hareketi ‘Haşhaşi’ gibi göstermeyi vicdanla bağdaşır bulmuyorum” diyor ve övgü devam ediyor. Bu satırlar 7 Mart 2014 günlü gazetelerde yayınlanmıştır ve CHP İzmir İl Başkanına aittir! Fazla söze gerek yok!
- İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden Doç. Dr. Fatih Gürsul, Genel Başkanın Başdanışmanı ve Elazığ liste birincisi adayı idi. FETÖ örgütüne üyelik ve yöneticilik savıyla yargılandı. 10 yıl 6 ay hapis cezası aldı, hüküm kesinleşti.
- Yine Genel Başkan Danışmanı Murat Aksoy, aynı suçlamayla 2 yıl 1 ay hapse mahkûm edildi.
- Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ahmet Caner Yenidünya, Genel Başkanın Bilim Platformu listesinden PM Üyesi seçildi. 7 Haziran 2015 seçimlerinde Kastamonu listesinin birinci sırasından Milletvekili adayı gösterildi. FETÖ’cü olduğu savıyla üniversiteden çıkarıldı.

- Yrd. Doç. Dr. Alper Keten, PM Üyesi seçildi ve Genel Başkanın Başdanışmanı 7 Haziran ve 1 Kasım seçimlerinde Kahramanmaraş Milletvekili adayı oldu. Hacette Tıp Fakültesi Adli Tıp Ana bilim Dalında görevliyken FETÖ'cu olduğu savıyla ihraç edildi. Hakkında yakalama kararı varken yasa dışı yollardan yurt dışına kaçtığı anlaşıldı.

İşin ilginç yanı bu gelişmeler sırasında birkaç kişi dışında Meclis grubundan ses çıkmaması ve tepki gösterilmemesiydi. Artık Kemalizm'in özünden uzaklaşma sürecine girilmişti...

AKP'nin iktidara gelmesinden itibaren FETÖ ile sürdürdüğü on yıllık birliktelik 17/25 Aralık 2013 tarihinde son buldu. On yıl boyunca Ergenekon/Balyoz ve benzeri davalardan tutun, emniyet, yargı ve devlet bürokrasisini işgal etmeye varan süreçte devletin anahtar teslimi cemaate bırakıldığına tanık olundu. Yetişmesi çok zor ve masraflı olan yüzlerce, binlerce aydın, akademisyen, gazeteci Silivri zindanlarında çürütüldü. Deniz kuvvetlerindeki amiral, subay ve astsubay kadrosu bu davalar gerekçe yapılarak tasfiye edildi. Poyrazköy, İzmir Casusluk ve diğer davalar birbirini izledi. Gözyaşı, kanser ve intihar Cumhuriyetçi kuşağının unutamayacağı acı simgeler oldu! 2010 halkoylaması sonunda operasyona son nokta kondu ve yargı cemaatin hunhar ve hain kadrolarına bırakıldı!

17/25 Aralık 2013 tarihlerinde AKP ile cemaat arasındaki iktidar kavgası başladı. Yolsuzluk savları, ayakkabı kutuları, yayınlanan bant kayıtları havalarda uçuyor, halk bunları hayret, dehşet ve ibretle izliyordu. Bakanların rüşvet aldıkları yolundaki savlar inkâr, haklarındaki Meclis Soruşturma önergeleri ise AKP oylarıyla ret ediliyordu. Türkiye'nin yaşamsal ekonomik, sosyal ve dış politika sorunları bir yana itilmişti.

Ülkenin gündemi 15 Temmuz 2016 tarihindeki hain ve onursuz darbe girişimine kadar bu itişme kakışma ve geçiştirme ile işgal edildi. 15 Temmuz'da bir darbeye kalkışacak kadar gözü dönen ve yabancı istihbarat kaynaklarından beslenen cemaat, halkımızın demokrasiye sahip çıkması ve ordumuzdaki Cumhuriyete ve Atatürk ilkelerine bağlı unsurların direnci ile kesin yenilgiye uğradı.

Darbe gecesi İstanbul'da havaalanına inince "Bu darbe bize Allah'ın lütfudur" diyen Sayın Erdoğan bu hain kalkışmayı kendi politikasına uyarladı. 17/25 tarihini milât sayarak, bu tarihten önce olup bitenlerin üstünü çizmek istedi. OHAL ilan edildi ve özgür bir tartışma ortamına engel olundu.

CHP'nin eline büyük bir fırsat geçmişti. İktidar ile cemaatin geçmiş uygulamaları, çalınan sınav soruları ile emniyet, ordu ve kamu kurumlarına sızdırılan örgüt elemanları, oluşturulan paravan şirketler ve bankalar gibi hesabı sorulacak çok konu vardı. Ancak yukarıda birkaçını sıraladığımız popülist anlayış ve uygulamalar, boş yere oy beklentileri partimizin elini zayıflatmaktan başka bir işe yaramadı.

ULUSAL KİMLİK VE ULUSAL BÜTÜNLÜK

Osmanlı coğrafyasındaki farklı din, mezhep, etnik ve kültür yapılarının emperyalist güçler tarafından nasıl kullanıldığını çok iyi bilen ve yaşayan Atatürk, "Türk Milleti" tanımlamasını tam bir ileri görüşlülükle iki temele oturtmuştur. Birincisi insanın yüceliği, ikincisi de yurtseverlik anlayışıdır. Bu bağlamda kendi el yazısı ile "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Milleti denir" demiştir.

2011 yılı Mayıs ayında genel seçimlerden kısa süre önce yayınlanan "On Başlıkta Yeni Anayasa Vizyonu" adlı belgede "Türk Milleti" kavramının yer almaması, CHP'de yeni bir tartışmanın başlatılmakta olduğunu gösteriyordu.

Seçim sonrasında TBMM'nde kurulan Yeni Anayasa Hazırlık Komisyonunun en tartışmalı konusu da kuşkusuz "Türk Milleti" kavramında yer alan "Türk" ifadesinin, AKP, HDP ve CHP'nin bazı komisyon üyelerince etnik kimlik olarak tanımlanmak istenmesinden kaynaklanmaktaydı! Oysa Atatürk'ün partisinin Atatürk'ün yapmış olduğu üst kimlik tanımına sahip çıkması beklenirdi. Atatürk bu tanımla

tüm etnik kimlikleri kapsayan birleştirici bir anlayış ortaya koymuş, ümmetten bir Millet yaratmayı amaçlamış, yeni Türk Devleti bu birlik ve dayanışma ruhu ile güç kazanmıştı.

Emperyalist destekli bölücü hareket ise Milleti parçalamak için ayrışmayı ve etnisiteyi öne çıkaran tanımları topluma dayatıyordu. Bu oyunu bozmak ve Türk Milleti kavramına sahip çıkmak CHP'nin görevi olmalıydı.

Oysa Sayın Kılıçdaroğlu 9 Mart 2012'de Ali Kırca'nın bu konuda sorduğu soruya: "Biz Anayasa'da etnik kimlik tarifi yapmayacağız" diyerek üst kimlik tanımını "Türkiye Cumhuriyeti Yurttaşı" olarak açıklıyordu. Bu tarif Öcalan'ın 2005'te söylediği "TC vatandaşlığını üst kimlik olarak kabul ediyoruz" sözleriyle çakışıyordu.

AKP iktidarı, ikinci döneminde tehlikeli yönler yelken açmıştı. Bir takım gizli görüşmeler sonunda tüm ülkeyi sarsan bir olay meydana geldi. Öcalan'ın çağrısı üzerine 20 Ekim 2009 günü Kandil Dağı ve Mahmur kampından gelen 34 PKK'lı Habur kapısında Türkiye'ye giriş yapmışlardı. Üzerlerinde PKK'nın gerilla giysileri vardı. Örgüt üyelerinin verecekleri ifadeye göre Türk Ceza Kanunu'nun 221. Maddesinde yer alan "etkin pişmanlık" hükmünden yararlanacakları söyleniyordu. Gelenleri karşılamak üzere Silopi'de 50 bin kişi toplanmıştı. PKK ve Öcalan posterleri önünde davul zurna ile halaylar çekiliyordu. Gelen grubun sözcüsü "Pişmanlık yasasından yararlanmayacaklarını, buraya Öcalan'ın çağrısı üzerine geldiklerini" söylüyordu.

Gelenleri yargılamak üzere "Çadır Mahkemesi" kuruldu. Görevlendirilen dört savcı ve yargıç çalışmalarına başladı. PKK militanları pişman olmadıkları beyanına karşın mahkemeye serbest bırakıldılar.

Başbakan Erdoğan "Habur sınır kapısında yaşananlar karşısında ümitlenmemek mümkün mü? Bu bir umuttur. Türkiye'de bir şeyler oluyor, umut verici şeyler oluyor" diyordu.

CHP'nin o günkü Genel Başkanı ve sözcülerinin sert tepkileri üzerine Başbakan geri adım atmak zorunda kalmış ve DTP'lileri şov yapmakla suçlamıştı.

13 Eylül 2011'de Dicle Haber Ajansı internet sitesinde ses kayıtlarını da yayınlarak, KCK temsilcileri ile Hükümetin görevlileri arasında müzakereler yapıldığı haberini verdi. Başbakan'ın özel görevlendirmesiyle MİT üst düzey yöneticileri Oslo'da KCK ve PKK temsilcileriyle masaya oturmuşlardı.

Oslo görüşmelerine katılanlar Savcılar tarafından ifadeye çağırılmış, onlar gitmemiş ve MİT yasası bir gecede değiştirilerek rahatlatılmışlardı!

20 Eylül 2012 tarihli Radikal'de, görüşmelerle ilgili görüşü sorulan Sayın Kılıçdaroğlu "Eğer PKK'ya silah bıraktıracaksa terör örgütü ile görüşmelere devam edilmeli. Ancak Anayasa ve idari yapı kırmızı çizgimiz" diyordu.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Sayın Faruk Loloğlu da ahaber'e yaptığı açıklamada partisinin tutumunu "Niçin görüştünüz demiyoruz ne görüştünüz" sözleriyle açıklıyordu.

PKK ile mücadele konusunda o güne kadar CHP'nin izlediği "Terörle mücadele edilir, müzakere edilmez" politikası yerini, "Gerekirse görüşülebilir ama devlet yapmasın" anlayışına bırakmış, uzun süre PKK'ya "Terör Örgütü" denmemeye özen gösterilmiş ve "Karşılıklı olarak silahların bırakılması" istemleriyle örgütle Türk Silahlı Kuvvetleri eşdeğer kabul edilmiştir!

21 Mart 2013 Nevruz'u, Diyarbakır Nevruz alanında toplanan çok büyük bir katılımı kutlandı. Törende Öcalan'ın İmralı'dan gönderdiği mektup okundu. Erdoğan bu mektubu olumlu karşılayarak, atılan bu adımı somut bir adım olarak değerlendirdi.

2013 Nisan ayında Balıkesir Hükümet konağındaki T.C. harfleri kaldırılarak sadece “Valilik” ibaresi bırakılmıştı. Sivil toplum örgütlerinin ve halkın tepkisi üzerine tekrar eski konuma dönmüştü. Ziraat Bankasının logosunda yer alan T.C. harfleri çıkarılıyor sadece “Ziraat” sözcüğü bırakılıyordu. İlgili bakan Ali Babacan’ın gerekçesi ise inandırıcı bulunmuyordu.

Galiba yeni bir dönem başlatılıyordu!

4 Nisan 2014 günü AKP Hükümeti “Akil İnsanlar” heyetleri oluşturdu. Dokuzar kişilik ekipler halinde altmış üç “Akil Adam” ülkenin yedi bölgesine gidip halka “Çözüm Sürecini” anlatacaklardı. Başbakan Erdoğan’ın süslü cümlelerle övdüğü akil insanlar gittikleri yerlerde tepkiyle karşılanmışlar ellerinde somut bir proje olmadığı için sorulara inandırıcı yanıtlar verememişlerdi. Herhalde amaç kamuoyunu bu sürece hazırlamaktı. İlerdeki gelişmelerde akil insanlar dağıldılar ve unutuldular!

Sonunda çözüm süreci Meclis’ten geçirilerek yasalaştı ve 16 Temmuz 2014 tarihli Resmî Gazetede yayınlandı. Bu süreç AKP ile BDP (Daha sonra HDP) arasında ortak yürütülüyordu. Sık sık düzenlenen özel vapur seferleriyle HDP Milletvekilleri İmralı’ya gidiyor Öcalan’dan talimat alıyorlardı. Ayrıca resmi görevlilerin de Öcalan’la görüşmeler yaptığını Başbakan 28 Aralık 2012 tarihinde yani iki yıl önce söylemişti.

Bu sürece CHP’nin bakışını ise Genel Başkan Yardımcısı Sezgin Tanrıkulu, 25 Nisan 2015’te Cumhuriyet Gazetesinin kendisine sorduğu soruları yanıtlarken açıklıyordu. “CHP çözüm sürecinde ne düşünüyor” sorusuna “CHP için birinci öncelik silahların Kürt sorunu bağlamında bir daha asla gündeme gelmemesidir” yanıtını veriyordu. “CHP çözüm sürecinde bugüne kadar ne yaptı” sorusunu da “CHP barış adına atılacak hiçbir adımı engellemek kararlılığından hareketle hükümete açık çek verdi” cümlesiyle cevaplıyordu.

Çözüm Süreci 7 Haziran seçimlerinde bitme noktasına gelmişti. AKP ve HDP temsilcilerinin görkemli bir törenle ilan ettikleri “Dolmabahçe Mutabakatı” Başbakan Erdoğan’ın “Benim haberim dışında olmuş” beyanı ile gerçekleşmemiş ve süreç son bulmuştu.

Ancak bu dönem halkımıza çok pahalıya mal olmuştu! Adında bile anlaşılamayan, bazen “Barış Süreci” bazen “Demokratik Açılım” adını alan ve “Analar Ağlamasın” sloganı ile başlayan süreci PKK örgütü iç savaş hazırlıkları için kullanmıştı. Yurt dışından gelen silahları belirli noktalarda depolamış, hendek ve tüneller kazmış, yollara patlayıcılar döşemişti. Valiler askerî harekâta izin vermiyor, güvenlik güçleri teröristleri görmezden geliyordu!

20 Mart 2016 günü TRT1’de Başbakan Erdoğan “Çözüm sürecinde valilerimize bazı tavsiyelerimiz olmuştu” diyordu. “Sakin böyle bazı ufak tefek konularda sıkıştırmayın, üzerlerine gitmeyin vesaire diye. Bu bir iyi niyetti fakat bu iyi niyet ciddi manada istismar edildi. Ve o süreç içinde ülkemize ciddi manada silah girişi oldu. PKK o dönem mezarlıklar kurup, tabutlara silah saklamışlar, ibadethane diye cami kurup silah yığmışlar, Mahkeme kurup tahsilat yapmışlar.”

Bu itiraflar “Devlet adamı” sıfatının kolayca kazanılamayacağını ve PKK’ya gösterilen “İyi niyetin” acı sonuçlarını göstermektedir. Yanlışlar ve fahiş hatalarla dolu bu dönemde AKP iktidarına “Açık çek” verenlerin partilerini nasıl zor durumda bıraktıkları da somut biçimde ortaya çıkmaktadır.

1 Kasım seçimlerine giderken hendek savaşları başladı. Dünya televizyonlarında insanlar ülkemizdeki iç savaşı izliyorlardı.

26 Şubat 2016’da Sayın Kılıçdaroğlu FOX TV’ye yaptığı açıklamada “Teröre başvurmadığı sürece PYD terör örgütü değildir, vatanını savunan bir örgüttür” derken, yerel seçimlerde bazı illerde PKK’ya yardım ve yataklıktan ceza almış kişilerin aday olarak gösterilmesini ise Kanal Türk’tte şöyle savunmuştu: “Kim CHP’nin ilke ve programını okuyup onaylıyorsa gelebilir. Geçmişte insan suçlandı diye onu toplumun dışına mı itelim? CHP’ne geliyor, bizim ilkelerimizi savunuyorsa eyvallah!”

CHP'ne katılan bölücü ve gerici unsurları adeta lütuf olarak gören bu ilkesiz yaklaşım Doğu ve Güneydoğu illerinde oy artışı sağlayamamış, tam tersine 2007 seçimlerinden sonra parti oylarında hızlı bir düşüş görülmüştür.

Dersim arşivlerinin açılması, Hakikatleri Araştırma Komisyonu kurulması ve soykırım savlarının CHP'nin yönetim katınca seslendirilmesi hatta Atatürk'ün soykırıma destek verdiği imasına ve Sayın Genel Başkanın "Ben Dersimli Kemalim" söylemine karşın Tunceli oyları sürekli iniş göstermektedir.

Sayın Kılıçdaroğlu'nun ulusal kimlik ve terörle mücadele konusundaki tutumu, CHP'nin kuruluş ilkeleri ve Cumhuriyet'in kurucu iradesi ile tam bir çelişki oluşturmaktadır. Ayrıca çözüm sürecinde ve diğer uygulamalarda iktidarın affedilmez yanlışlarına karşı alınacak tavırda, aynen FETÖ olayında olduğu gibi partinin eli zayıflamakta, inanırlılığına gölge düşmektedir.

24 Haziran 2018 seçimleri kampanyasında, Cumhurbaşkanı adayımız Sayın Muharrem İnce de 01 Haziran 2018 günü İngiliz Financial Times gazetesine verdiği demeçte, "Türkiye'de Kürt sorununun 'Kırmızı Çizgiler' olmaksızın tartışılmasını" istiyordu.

ELBETTE HESAP SORULAN VE VERİLEBİLEN BİR DÜZEN İSTİYORUZ.

KENDİ PARTİMİZDE VAR MI?

Ülkemizde "Hesap sorulan ve verilebilen" bir düzen istiyoruz. Bu ilke demokratik bir ülkenin "Olmazsa olmaz" koşuludur. Acaba partimizde böyle bir uygulama var mı? Veya buna izin veriliyor mu?

İttihat ve Terakki iktidarında Osmanlı'yı Birinci Dünya Savaşı'na hangi kurum veya kişinin soktuğu uzun süre giz olarak kaldı. Yıllar sonra Genel Kurmay Başkanlığı'nın arşivinden çıkan bir belgeyle olay aydınlandı; Enver Paşa'nın Rusya limanlarını bombalama emri verdiği anlaşıldı.

Ama CHP gibi parti içi demokrasi ile övünen bir partide; Ekmeleddin İhsanoğlu'nun nasıl, ne zaman, nerede, kim veya kimler tarafından kararlaştırılarak Cumhurbaşkanı adayı gösterildiği hala belirlenememekte ve olay esrarını korumaktadır. Sayın Kılıçdaroğlu da ünlü suskunluğunu(!) sürdürmektedir.

Milletvekiliyken "Kaçak Saray'a gitmek günahıdır" diyen, partiden istifa ettikten sonra saraya gidip bağlılığını bildiren hocayı Meclis'e kim sokmuştur?

Kuralları delerek İzmir'den iki kez merkez yoklamasıyla Milletvekili yapılan İyi Parti Genel Sekreterinin tercih sebebi nedir?

"Ben CHP Milletvekiliyim ama CHP'li değilim" diyen daha sonra da "Evet" kampanyasına katılan kişiyi kim, hangi nedenle CHP TBMM Grubuna yerleştirmiştir?

Anavatan ve DYP'yi dolaştıktan ve genel müdürü olduğu devlet bankasını batırdıktan sonra CHP Milletvekili olan ve Tayyip Erdoğan'ın tartışmalı diplomasına gönüllü tanıklık eden zatı muhteremin özelliği nedir?

10 Aralık hareketi içinde yer alıp "CHP kapatılmalı vakıf halini almalıdır" diyenler nasıl İstanbul İl Başkanlığına, MYK üyeliklerine, Milletvekilliklerine ve Genel Başkan Yardımcılığına getirildiler? CHP'ne karşı 2005'te başlatılan 10 Aralık hareketinin izlenen başarısı partiyi ele geçirme operasyonu mudur?

Bu örnekleri sıralamaya sayfalar yetmez. Ama yetkili organlarda kimse bu soruları sormaz, sormaz. Bir istisna ile! Bu kişilerin Milletvekili adaylıklarını PM ve MYK'da oylarıyla onaylayanlar, kendileri parlamento dışında kaldıklarında "Keskin Muhafız" olmaktan çekinmezler!

GENEL BAŞKANA VE YÖNETİMİNE GÜVEN DUYABİLİYOR MUYUZ?

Bir politikacıda ve politik kurumlarda, devlet aygıtında, ticarete hayatın her alanında “Güven” en önemli unsurdur. Güven yoksa başka hiçbir unsur onun yerini tutamaz. Genel Başkan ve yönetimi kendi uygulamalarıyla kendine olan güveni zedelemektedir.

2011 Genel Seçimlerinden hemen sonra, CHP yönetimi tutuklu Milletvekilleri bırakılınca kadar yemin etmeme kararı almıştı. Sayın Kılıçdaroğlu “Anamızdan Milletvekili doğmadık. Sonuna kadar devam” diyordu. Bu karardan, tutuklu bulunan Sayın Haberal’la Sayın Balbay tahliye edilmeden vaz geçilmiş, AKP Genel Başkanı Erdoğan’ın “Tükürdüklerin yaladılar” diyerek alay etmesi CHP seçmeni üzerinde olumsuz etki yaratmıştı.

AKP iktidarının “Dindar ve kindar nesiller yaratacağız” diyerek Meclis’te içtüzüğü bir yana atarak yaptığı 4+4+4 düzenlemesine karşı her hafta bir ilde CHP TBMM Grup toplantısı yapma kararı alınmıştı. İlk oturum 27 Mart 2012 Salı günü Ankara/Tandoğan alanında gerçekleşmiş ama bu ilk ve son toplantı olmuş, gerisi gelmemiştir.

AKP’nin Milletvekili dokunulmazlıkları ile ilgili getirdiği Anayasa değişikliğinde Sayın Genel Başkan’ın “Bu Anayasa’ya aykırı ama bir kereye mahsus oy vereceğiz” diyerek aldığı tavır ve acı sonuçları toplumun belleğinden çıkmamaktadır.

2014 yerel seçimlerinden önce, MYK, adayların bu seçime katılabilmeleri için özel bir düzenleme yaptı. Erkek/Kadın/Genç/Engelliler için özel ödenti tarifeleri yapıldı. Partinin düzenlediği paralı eğitimden geçmeyenlerin kesinlikle aday gösterilmeyeceği açıklandı. Ayrıca gizlice yaptırılan anketler sonucuna göre aday belirleneceği de ısrarla vurgulandı. Ülkenin çeşitli kentlerinde “Yerel Yönetim Aday Kursları” açıldı. Parasını ödeyen aday adayları eğitimden geçerek bu kurslardan belge aldılar.

Sonra? Sonra bu kurslara katılmayan, anketlerde görülmeyen kişiler, bazılarının ayaklarına kadar gidilerek aday ilan edildiler. Para ödeyen, eğitimlere katılan partililer durumu şaşkınlık, kızgınlık ve ibretle izlediler.

Önümüzde yerel seçimler var. Bu uygulama sahiplerine ve onların koyacağı kurallara bugün kim inanacaktır? Politikada çek veya senet geçerli değildir. Geçerli olan sözdür. Karşınızdakini –eğer saf değilse- bir kez kandırabilme şansınız vardır.

Parti içinde bu tür güvensizlik yaratan olaylar biliniz ki seçmen kitlesine de yansımakta, CHP’nin inandırıcılığına gölge düşmektedir.

Örnekler:

- Sayın Kılıçdaroğlu, 15 Haziran 2011 günü Bursa’da Olay TV’deki programında “Her partinin hedefi iktidar olmaktır. Genel Başkan olduğumda kendime bir hedef koymuştum. Yüzde 40 olursa bizim için güzel bir hedef diye...” demişti. “Yakalar veya yakalayamayız o ayrı bir şey. Sosyal demokrat oyların anlamlı bir şekilde artması lazım. Yüzde kırk olmazsa tek başıma değil, biz bu işi götüremedik diyeceğiz. Beklediğimiz sonucu alamadık. Hadi eyvallah deyip bırakacağız.”
- 22 Mayıs 2015 günü uçakta Mehmet Acet’le yaptığı söyleşide, “Geçen seçimde yüzde 26 alıştınız. Bu rakam ve altında alırsanız bırakacak mısınız?” sorusuna “Elbette” yanıtını vermişti. “İlla ben koltuğumda oturacağım diye bir anlayışım yok!” (22 Mayıs 2015/ Takvim)
- 7 Haziran 2015 seçimlerinden önce “CHP’nin aldığı oy düşerse bırakırım. Siyaseti hiçbir zaman koltuk için yapmadım. Ben olabildiğince sağlıklı bir hedef koydum: yüzde 35. Bu hedefi koyarken iktidar yüzde 34 ile iktidar oldu” diyordu. (Haber Türk TV/ 23 Mayıs 2015)

- 2015 Kurultayı öncesi Sayın Kılıçdaroğlu” Ben diyorum ki” demişti. “Oyları anlamlı bir oranda düşüren Genel Başkan gitmelidir. Ben eğer anlamlı bir oy kaybı yaşatırsam giderim.” “2015 için mi?” sorusuna “Elbette. Sıfırlı falan değil, birkaç puanlık kayıptan söz ediyorum” yanıtını vermişti. (25 Ağustos 2014 Hürriyet/ Fatih Çekirge)

Sayın Kılıçdaroğlu’nun sık sık örnek gösterdiği Avrupa Sosyal Demokrat partilerinde seçimi kaybeden veya oy oranını düşüren hiçbir başkanın yerinde durduğu görülüyor. Buna karşın, açık beyanları ortada iken, her yenilgide koltuğuna oturmakta ısrar eden tutumu, “Güven” konusunda olumlu bir yoruma izin vermiyor!

NE YAPMALI?

Önce bazı ortak kavram, nitelik ve tanımlamaları vurgulamalıyız. Bunun için de kendimize bazı sorular yönetmemiz gerekiyor. Amacımıza ulaşmak için hangi kişi ve topluluklarla çalışacağız? CHP’ni çağdaş bir anlayışla ve kuruluş amacından sapmadan nasıl yapılandıracak yenileyeceğiz?

Bu amacı kimlerle gerçekleştireceğiz? Kimlerle birlikte olacağız?

Parti hiyerarşisine göre bir değerlendirme yapalım isterseniz.

Yedinci kez seçilmiş, dokuz seçim kaybetmiş, verdiği sözleri tutmayan ve partiyi ekseninden kaydıran Genel Başkanla mı?

Parlamentoya girmekten başka bir şey düşünmeyen, adını listeye yazdırdıktan sonra partinin yenilgisini umursamayan, Milletvekilliğiyle yetinmeyip büyük şehir belediyelerinin başkanlığına talip olan “Parti Oligarşisi” ile mi?

Seçildiği zaman Genel Başkan ve çevresinin eteğinden ayrılmayan, yetkilerini kendi oyu ile devretmekten çekinmeyen, Meclis dışında kalınca da hırçın muhalefet yapan Milletvekilleri ile mi?

Pek azı dışında, yazgılarını ön seçime değil, Genel Başkanın iki dudağından çıkan tercihe bağladığı için suskun kalan Belediye Başkanları ile mi?

Milletvekili seçilmek amacı ile türlü listelerde yer alıp Parti Meclisine giren, Genel Başkanın sunduğu yerel ve genel seçimlerdeki aday listelerini tereddütsüz onaylayan, içinde kendi ismini göremeyince muhalefet yapan PM üyeleriyle mi?

Bir sonraki seçimlerde Milletvekili veya Belediye Başkanı olmak umuduyla Genel Başkanın gözlerine bakan, Ankara’ya çağrıldığında koşa koşa bağlılık bildirisi imzalamaya giden İl ve İlçe Başkanları ile mi?

Haince parti tüzüğüne sokulan elektronik üyelik sayesinde partiye giren, önseçimlerde kendi etnik/mezhep/hemşeri tercihleriyle oy kullanan, genel seçimlerde ise başka partilere oy veren naylon üyelerle mi?

Elbette parti örgütüne yıllarını veren, Atatürk ilkelerine inanmış, her seçim yenilgisinde içi yanan örgüt emekçileri bu tasnifin dışındadır. Zaten onlar doğruları söyledikleri için Genel Merkez ve örgütteki uzantıları tarafından dışlanmışlardır. Bu mücadele elbette onlarla birlikte olacaktır.

Kimse CHP’den büyük değildir. Büyük olan Atatürk’ün kurduğu Cumhuriyet Halk Partisidir.

Sıfatı ve makamı ne olursa olsun kimse partinin sahibi değildir; olamaz!

Kaldı ki onlar bu sıfatlara CHP sayesinde ulaşmışlardır.

O zaman şu soru karşımıza çıkıyor: Peki partinin sahibi kimdir?

Partinin sahibi, Atatürk ilkelerine yürekten bağlı, çağdaş, lâik, bağımsız ve demokratik bir Türkiye özlemiyle ve özveriyle, her seçim hiçbir karşılık beklemeden sandıklara koşan CHP seçmenidir. CHP'nin başarısı için yanıp tutuşan, her yenilgi sonrası yüreği burkulan ve bu kötü yazgıdan kurtulmak isteyen milyonlardır.

Emin olalım ki bu milyonlar Kılıçdaroğlu, Tanırkulu, Bekaroğlu gibi değil bizler gibi düşünmektedirler. En büyük müttefikimiz onlardır. Hedefimiz onlara ulaşmak, sesimizi onlara duyurmak olmalıdır. CHP kalesini onlarla birlikte kuşatıp, onlarla birlikte geri almak ve güçlendirmek olmalıdır!

ARTIK KİŞİLERE BAĞLI HİZİPLER DÖNEMİ SONA ERMELİDİR.

Şimdiye kadar CHP'de parti içi iktidar mücadelesi yanlış bir modelle yürütüldü. Bu, "Atın önüne arabayı koymak" olarak nitelenebilir. Bir fikir, ideoloji ve strateji gereği duyulmadığı için ilkeler yerine kişiler ortaya çıkmışlardır. Bir isim, partiyi ve ülkeyi kurtaracağını söyleyerek öne atılmıştır. Siyasal yazgılarını bu kişiye bağlayan siyasetçiler de onun etrafında örgütlenerek ayrı bir hizip oluşturmuşlardır. Hizbin başındaki kişi artık "Fareli Köyün Kavalcısı"dır. Arkasına takılanlar ya başarıya ulaşacak ya da uçurumdan aşağıya yuvarlanacaklardır!

Bu model partiyi, kişilerin, hiziplerin, keyfi, ilkesiz ve denetimsiz uygulamaların kucağına atmaktadır.

HİZİPLERE KAPILANMA YERİNE YENİDEN YAPILANMA!

CHP'de bu modelin istisnası 1965'lerde başlayan "Ortanın Solu" hareketidir. Hareket bir kadro tarafından başlatılmıştır. Bu kadro CHP Genel Sekreter adayı olarak kendi içinden merhum Bülent Ecevit'i belirlemiştir. Milletvekili, Senatör, akademisyenlerden oluşan zengin bir kadro aydınları ve giderek halkı kendine çekmiştir. Ecevit, yazdığı "Ortanın Solu" kitabı ile örgüte, kurultay delegelerine, basına ve halka ulaşmaya çalışmıştır. Tam bir ekip hareketi örneği olan bu örgütlenme, eşitler arasında bir karar mekanizması oluşturmuştu. Sonunda başarı gerçekleşmiş ve Bülent Ecevit CHP Genel Sekreteri seçilmişti.

CHP'li seçmen artık yenilgilerden, emrivakilerden, imza ve rakam tartışmalarından bıkmıştır. Tek adam diktatörlüğüne karşı kendini çaresiz ve savunmasız hissetmektedir.

Onları önce "Kurtarıcılardan" kurtarmalıyız. Güvenilir ve ilkeleri belirlenmiş kadro ile ona yeniden umut aşılamalıyız. Parti ve ülkeye kamuoyunda hiziplere kapılanan değil yeniden yapılanmayı amaçlayan bir kadro olduğumuzu kanıtlamalıyız.

CHP'nin ayağa kalkması, kişileri ve Genel Başkan adaylarını aşan bir zorunluluk haline gelmiştir. Parti içi mücadelede, hangi konumda olurlarsa olsun kimsenin seçmeni umutsuz ve çaresiz bırakmaya hakkı yoktur!

Şu gerçeği artık herkes kavramalıdır. CHP'ni kişiler değil inançlı ve kararlı kadrolar kurtaracaktır.

Çok önemli bir konuyu vurgulamakta yarar var. CHP'nin karar organlarında yer alan ve eleştirilen tüm haksız uygulamalarda, tepeden inme belirlenen adaylarda, Ekmeleddin İhsanoğlu'nun CB adaylığında oyu ve imzası bulunan kişilerin, pozisyonları değişince tutum ve tavır değiştirdikleri ibretle izlenecek bir görüntü vermektedir.

Bu arkadaşların özeleştiri yapıp kendilerini dinlenmeye bırakmak yerine parti içi muhalefetin ön saflarına geçmeleri ilkesizlik ve bireyciliğin en somut örneğidir. Artık bu tip hareketler teşvik edilmek yerine kınanmalı ve ayıplanmalıdır.

Aday belirleme ve karar alma yetkilerini bile kişisel hesap ve korkularla Genel Başkana bırakan "gevşek" kurullar yerine, kimliğini, yetki ve sorumluluğunu titizlikle koruyan organlar dönemi başlatmalıyız.

YAPISAL DEĞİŞİM

DELEGE SİSTEMİ BIRAKILMALI DOĞRUDAN TEMSİL UYGULAMASINA GEÇİLMELİDİR.

Dünyada ve ülkemizde, iç ve dış politikadaki hızlı iniş çıkışlar ve sosyolojik yapıdaki değişimlerden sonra siyaset kurumunun hantallaştığı, eskidiği bir gerçek. Özellikle siyasi partiler gelişmelere ayak uyduramıyor. Halkın yaşamsal sorunlarından ve gündeminden uzaklaşarak bitmez tükenmez polemiklerle vakit geçiren oligarşik ve tek adam yönetimleri insanları siyasete yabancılaştırıyor, sandıkları anlamsızlaştırıyor!

"Demokrasinin vazgeçilmez unsuru" olarak tanımlanan siyasi partiler mevcut yapılarıyla hızla demokrasiden uzaklaşıyorlar. Merkez yönetimlerinin (doğrudan veya dolaylı) seçtirdikleri delegelerden aldıkları oyla koltuklarını korumaları bu çürümenin ana nedenlerinden biri olarak tanımlanıyor. Avrupa'daki sosyal demokrat partiler, artık modası geçen ve parti örgütlerinin gerçek iradesini yansıtmayan "Delege Sistemini" dışlıyorlar.

Sosyalist Enternasyonal üyesi üç partiden verilen örnekler durumu yeterince aydınlatıyor:

- 2012 yılında Yunanistan'da PASOK lideri Yorgos Papandreu görevinden ayrıldı. Yerine talip olan tek aday vardı: Evangelos Venizelos. Buna rağmen tüm PASOK üyeleri 18 Mart 2012 günü çeşitli bölgelerde kurulan 1074 sandıkta oylarını kullandılar. 236 151 üyenin oylamaya katıldığı seçimde Venizelos 230 105 oy aldı. 4 662 beyaz oy kullanıldı ve 1384 boş oy çıktı. Oy kullanan her üyeden masrafları karşılamak üzere 2 Euro alındı.
- 2011'de yapılacak Fransa Cumhurbaşkanlığı seçiminde aday belirlemek üzere Fransız Sosyalist Parti üyeleri 20 Ekim 2011'de sandık başına gittiler. Oylamaya 3 milyon üye katıldı. Aday adayları arasından François Hollande oyların % 56'sını alarak başkan adayı oldu ve daha sonra Fransa Cumhurbaşkanı seçildi.
- 2014 yılı Mayıs ayında yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerinde ağır bir yenilgiye uğrayan İspanya Sosyalist İşçi Partisi (PSOE) Genel Sekreteri Rubalcoba istifa etti. Genel Sekreterliğe üç kişi aday oldu. Tüm parti üyeleri sandık başına gitti. Oyların % 48,69'unu alan Madrid Milletvekili Pedro Sanchez 42 yaşında Genel Sekreter seçildi.

Delege sisteminin adaletsizliği en çok CHP Kurultaylarına yansımaktadır. Son seçimler esas alınarak, illerin seçmen sayısı ile, CHP'nin aldığı oy hesaplandığında ilginç sonuçlar ortaya çıkmaktadır. Kurultay'da her bir delegeye Ağrı'da 840, Çanakkale'de 12.649, Eskişehir'de 14.429, Mardin'de 1.095 CHP oyu düşmektedir. Bu örnekler, CHP'li seçmenlerin gerçek iradesinin Kurultaya yansımadığının en somut ifadesidir.

YASA ÖNERİSİNİ BEKLEMEDEN YAPILACAK İŞLER VAR

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, seçildikten sekiz yıl sonra da olsa bu gerçeği gördü. 30 Aralık 2017 günü yapılan Adana İl Kongresinde mealen "Adana Milletvekillerine talimat veriyorum. Ankara'ya dönünce delege sisteminin kalkması için Siyasi Partiler Kanununda değişiklik içeren yasa önerisi versinler" dedi. Sayın Kılıçdaroğlu'nun bu beyanı olumlu bir gelişmeydi. Ancak sonu gelmedi. Ankara'ya döndükten sonra bir daha gündeme gelmedi. Sorun, gösteri amacıyla yasa önerisi vermekle elbette çözülmez. Diğer partilerle, özellikle AKP ve MHP ile, Yeni Anayasa konusunda aynı masaya oturabilen CHP, Siyasi Partiler Yasası'nın yenilenmesi için onlara ve tüm Milletvekillerine, Barolara, Üniversitelere, düşünce kuruluşlarına çağrıda bulunabilir, bu konuda kamuoyu oluşturabilirdi.

Kaldı ki, yasa önerisinin sonucunu beklemeden yapılacak işler vardır. Şöyle ki; SPK il, ilçe ve kurultay delegeleri için sayı belirlerken emredici hüküm koymamıştır. Milletvekili adaylarının tüm üyelerin

katılımıyla belirlenmesini öngören bu yasanın, parti genel başkanları ve merkez organlarının aynı yöntemle seçilmesini yasaklaması düşünülemez. Parti içi demokrasiyi esas alan kanun koyucunun tersi bir iradeye sahip olması olanaksızdır. Nitekim Yüksek Seçim Kurulu 2003/119 sayılı kararında yasayı bu doğrultuda yorumlamıştır:

"İlgili siyasi parti tüzüğünde 'İl Kongresinin toplanmasına ve delegelerin belirlenmesine ilişkin yöntem ve ayrıntı, ilçelerin kongre tarihinden en az bir ay önce GYK tarafından hazırlanan bir genelge ile parti örgütlerine bildirilir' hükmüne yer verilmiş ve siyasi parti de tüzükleri doğrultusunda karar alarak tüm örgütlerine bildirmiş olması nedeniyle, parti tüzüğüne uygun bulunan il kongresinin mevcut üyelerinin katılımıyla yapılması uygundur."

Açıkça görülüyor ki, YSK, parti kongrelerinin sayısı ve katılımcılarını ilgili partilerin tüzüklerine bırakmaktadır.

Bu durumda, 9/10 Mart 2018'de toplanan Tüzük Kurultayında gündeme bir madde eklenerek yapılacak tüzük değişikliği ile sorunu çözmek mümkündü. Kurultay bu doğrultuda bir karar alarak Genel Başkan ve Merkez organlarının seçimini tüm üyelere bırakır ve bunu gerçekleştirirse tüm ülkeye ve dışarıya örnek bir demokrasi dersi verir, siyasal felsefesi ve uygulaması sadece biat ve itaat kültürüne dayanan tek adam modeline karşın CHP'nin farklılığını kanıtlardı.

Bu konuda SPK'nun buna izin vermediğini söyleyerek ayak direyen ve bitmeyen hukuksal tartışmalara girenler olacaktır elbette! Ancak, parti içi demokrasiye değer veren ve çağın gelişmelerine ayak uyduran bir parti, ilkeli ve kararlı davranarak yaptığı tüzük değişikliğini Anayasa Mahkemesi'nde hatta Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde savunabilir. 2018 yılı Türkiye'sinde, bir partinin kongresini kaç kişiyle toplayacağı, 12 Eylül'ün Danışma Meclisi'nde çıkarılan 1983 tarihli yasayla belirlenemez!

SORUNUN BAŞI ÜYELİK

Üye, bir partinin ana unsurudur. Üyelik sistemi iyi çalışmayan bir partinin demokratik biçimde yönetilmesi olası değildir. CHP kurulduğu andan itibaren üyeliğe önem veren bir partidir. Tek parti dönemi koşulları da dikkate alınırsa partiye girmenin oldukça zor olduğu anlaşılır. 1974'te yapılan tüzük değişikliğine kadar CHP üyeliğini engelleyen koşullar arasında "Kurtuluş Savaşı sırasında düşmanla iş birliği yapan aileden olmamak" vardı!

1974 tüzük değişikliği ile tüzüğe "Merkez Üyeliği" sistemini getirdi. Merhum Ecevit karşı çıkanlara rağmen bunu Kurultay'dan geçirdi. Zaman zaman madde sayısı değişen bazen 11 bazen 12. olan Madde, örgütlerin başına belâ, Genel Merkezlerin de gayri ahlaki bir silahı oldu. Bir gecede yüzlerce üye kaydedildi. Bugün geçmişteki uygulamaları eleştirenler, Sayın Kılıçdaroğlu'nun Tüzük Kurultaylarında bu maddeleri değiştirmek yerine koruduğunu hatırlamalıdır. Eğer samimi olunsaydı Genel Merkezin elindeki bu yetki, örneğin "yılıda yüz üye" gibi makul bir sayı ile sınırlanabilirdi.

Kılıçdaroğlu Genel Başkan olduktan sonra üye sayısını çoğaltmak için pazaryerlerine üye yazım araçları gönderildi. Genel Merkez girişine bir masa konarak isteyen herkes üye yapıldı. İlçe örgütlerinin üye kayıt yetkisi kâğıt üstünde kalmıştı! Gerekçe, bazı ilçelerin üye kaydında ihmalkâr davranmasıydı! İhmal veya yetkisini kötü kullanan ilçeleri görevden almak yerine tüm örgüt suçlanarak parti yolgeçen hanına çevrildi. Daha da ileri gidilerek Kurultay kararı ile "Elektronik üyelik" tüzüğe sokuldu.

"Galiba bu yönetim, üye ile sempatizan arasındaki farkı bilmiyor" diye iyi niyetli düşünenler kısa sürede yanıldıklarını anladılar. Sekiz yıldır üyeliği sağlıklı hale getirmeyen Genel Başkan, "Üye yazımı sağlıklı" diyerek yerel seçimlerde adayları kendisinin belirleyeceğini ilan etti!

Ayrıca bazı il ve ilçelerde yapılan önseçim sonuçlarında etnik/mezhepsel/hemşeri yığınağı yapıldığı görüldü. Tesadüf kazananlar da çoğunlukla Genel Merkezin desteklediği aday adaylarıydı!

ÇARE?

Çare, önce tüm üyelerin sıfırlanması, daha sonra belirlenen takvimlerde eğitime katılmayan, aidatını her ay bizzat partiye vermeyen ve gerekli koşulları yerine getirmeyenlerin üye yapılmamasıdır. Ayrıca partinin aldığı oylara göre o il ve ilçelerde üye kotası belirlenmesidir. CHP'ne üye sayısının çok altında oy aldığımız il ve ilçeler varken bu kota bir zorunluluktur.

Parti içi bütün seçimlerde oy kullanacak üyelerin dışında kalanların adı ise sempatizandır. CHP üyeliği kurumlaştırılmalı ve uygulamada tutarlı davranmalı, ödün verilmemelidir.

CHP'NİN TANIMI VE İDEOLOJİSİ

CHP Nedir?

CHP, emperyalizme karşı savaşıarak kurtuluş ve kuruluşu gerçekleştiren bir partidir.

CHP, Atatürk Milliyetçiliğinin; sosyal adaleti ve kalkınmayı temel kabul eden Devletçiliğinin; yurttaşların farklı yaşam tarzlarına ve inançlarına saygılı Laikliğin; hümanist ve dayanışmacı Halkçılığın; aydınlanmanın ve demokratik Devrimciliğinin partisidir.

CHP ülkemize çok partili yaşamı getirmiştir. Demokrasinin, güçler ayrılığının ve evrensel ölçülerde bağımsız yargı sisteminin ısrarlı takipçisidir.

CHP, dünyada ve ülkemizde uygulanan neo-liberal politikaların izleyicisi olamaz!

Dünyada ve Türkiye'de küreselleşmeyi benimseyen iktidarlar "Neo-Liberal Politikalar" adı altında ekonomik uygulamalar yapmaktadırlar. Bu politikalar, toplumsal eşitsizlik, ekonomik bunalımlar ve gelir dağılımında uçurumlar yaratmıştır. Neo-liberal politikalar iş ve aş sorununa çare bulamayınca cemaatçi ve ayrımcı örgütlenmeler teşvik edilmiş, dikkatler onlara çevrilmiştir.

Küreselleşme yöntemleri, metropol sermayenin kârlılığını sürdürmek için uyguladığı politikaların bütünüdür. Bu amaca yönelik olarak, dünya ekonomileri tek bir pazara dönüştürülmek istenmektedir. Bu da ulusal devletlerin denetim güçlerinin yok edilmesi, en azından sınırlandırılmasıyla olasıdır.

Türkiye'de tekellerin güdümünde neo-liberal politikalar uygulanmaya çalışılmaktadır. Bu bağlamda "Ekonomiyi liberalleştirsek piyasa dinamikleriyle kendiliğinden kalkınırız. Liberalleşme olmazsa, yabancı sermaye de gelmez" gibi fikirlerle kamuoyu yanıltılmaktadır. Oysa, bugün gelişmiş ülkelerin, liberal küresel sistem ile değil, güdümlü ve koruyucu bir ekonomik düzenle bu düzeye geldikleri gözden kaçırılıyor.

Küreselleşmeyle dayatılan önemli konulardan biri, belki de en önemlisi özelleştirme olmuştur. Bu bağlamda, KİT'lerde etkinliği artıracak gerekli reformlar ve yeni yatırımlar sürekli ertelenmiş, egemen siyasi anlayış KİT yönetimlerinden elini çekmemiş, onları arpalık konumuna sokmuştur. Sonra da "KİT'ler zarar ediyor" feveranı ve tamamen ideolojik bir yaklaşımla özelleştirme furası başlatılmıştır. Oysa konuya ideolojik değil, Türkiye'nin gerçekleri ve yararı açısından bakılmalıdır. Özelleştirme ile devletin ekonomideki etkinliği gerilemiş ve devreye tekellerin egemenliği girmiştir. Özelleştirmeyle birlikte dünyada olduğu gibi ülkemizde de kamu kaynakları talan edilmiş, çevre ve etik değerler dışlanmış ve belirli alanlarda çevre kirliliği yaşanmaya başlanmıştır.

CHP Devletçiliği nedir?

CHP Devletçidir: CHP'nin devletçiliği, devletin halka hizmet için yapılanmasını, katılımcı yönetimi, demokratik hukuk devletini öngörür. Bizim devletçilik anlayışımız; yurttaş devlet için değil, devlet

yurttaş için anlayışının hayata geçirilmesidir. Devletin tüm ekonomik, sosyal ve siyasal hedeflerinin odağında insan olmasıdır. Özel yararlarla toplumsal yararlar arasındaki dengenin sağlıklı oluşması için getirilmiş bir güvencedir. Örgütlü sosyal piyasa ekonomisine karşı değildir. Piyasaların hata yapabileceği gerçeğinden hareketle devletin düzenleyici ve denetleyici rolünün önemini kabul eder. Piyasaların halkın iradesi üzerine çıkarak devlete yön verme çabalarına karşıdır.

- CHP, olarak günümüzde sosyoekonomik kalkınma açısından 6 Ok' a sahip çıkılması gereğine inanıyoruz. Bu ilkeler eskimemiş ve donmamıştır. Çünkü dünyada küresel kapitalizm varlığını acımasızca sürdürmektedir. Küresel kapitalizm, yapısında iki temel çelişkiyi barındırıyor. Birincisi; zalimlerle mazlumlar, ikincisi ise; emek-sermaye çelişkisidir.
- CHP olarak bizler, anılan iki çelişkinin mazlum milletler ve emekçiler lehine çözümlenmesi için Kemalist ideolojinin güncellenerek hayata geçmesini istiyoruz. Kemalizm halâ dünya ve Türkiye için önemini korumaktadır.
- CHP, Atatürk ideolojisinin egemen unsurları olan, Devletçilik ve Halkçılık temelinde planlı karma ekonomi, tarım-sanayi-hizmetler dengesinin korunduğu sanayileşme, ulusal çıkarlara ve tam bağımsızlık ilkesine dayanan dış politikayı amaçlamalıdır. Ülkenin tüm olanaklarının harekete geçirildiği insan odaklı bir üretim ekonomisi ve hakça paylaşılan bir gelir dağılımı ana hedef olmalıdır.
- Yaşanmakta olan ekonomik krizin önemli bir nedeni de sanayi ve tarım KİT'lerinin gözü kapalı özelleştirilmesidir. Bunun sonucunda kamunun elinde ekonomiyi üretici ve tüketicinin yararına olduğu kadar uluslararası sermayeye karşı koruyacak kimi araçlar da yitirilmiştir.
- CHP stratejik öneme sahip ve geleceğin dünya ticaretinde ülkemizi zenginleştirecek sanayi kollarında ve tarımda yeni bir KİT modeli kurulmasını ve uygulamasını hedeflemelidir.
- Dünyada gelişmiş ülkeler önemli ölçüde tarımsal planlama yapmaktadırlar. Türkiye bu eksiklikten kurtarılmalıdır. Devletin elinin uzanmadığı, gönüllü demokratik kooperatifçilik temel politika aracı olmalıdır. CHP tarımda kooperatifçiliğe destek vermeli, tüm olanaklarıyla onların yanında olmalıdır.
- CHP Atatürk'ün vasiyeti sayılacak bir toprak reformunu savunmalıdır. Doğu ve Güneydoğu bölgeleri başta olmak üzere, topraksız ve az topraklı çiftçilerin yeterince topraklandırılması zorunludur. Mevsimlik işçi dramı ve ayrılıkçı terör hareketinin insan kaynağı da önemli ölçüde kesilmiş olacaktır. Feodal sistem tasfiye edilmeden bu bölgelerimizde sağlıklı reformlar yapılamaz.
- CHP çevreye duyarlı olmayı kâğıt üstünden yaşama geçirmelidir. AKP iktidarı ve neo-liberal politikaların insafsız kâr amaçlı uygulamaları tüm yurttaşların tepkisini çekmektedir. Alpu, Kırklareli, Menemen ovalarının, Amasra, Sinop, Artvin, Zonguldak, Muğla, Antalya ve birçok yöremizin tarım, turizm, deniz ve tarihsel birikimini yok edecek ve canlı yaşam için tehlike yaratacak "Taş Ocakları", HES'ler ve "Termik Santraller" halkla iktidarı karşı karşıya getirmektedir. "Enerjide dışa bağımlılığı önliyoruz" yalanı ile yöre insanları kandırılmaya çalışılmaktadır. Oysa ülkemizin kömür üretimi bunların yakıtını karşılamaktan uzaktır. Santrallerin ithal kömürle çalışacağı halktan gizlenmektedir. Şirketlerin kâr hırsına bırakılan HES projeleri doğal dengeyi bozmakta hatta sel ve afetlere neden gösterilmektedir.
- CHP, çevre mücadelesi veren yörelerdeki insanımızın yanında olmalı, bilimin ve aklın doğrultusundaki seçenekleri ve çözümleri ortaya koymalıdır

- CHP, tek adamın isteği doğrultusunda inatla sürdürülen, Karadeniz ve Marmara’da çevre felaketlerine yol açacak, Avrupa’daki tek toprak parçamız Trakya’yı ikiye ayıracak, kentsel, siyasal ve stratejik sorunlar yaratacak “Kanal İstanbul” projesine tüm gücüyle karşı çıkmak zorundadır.
- CHP, üç tarafı denizlerle çevrili bir ülkeyi, devleti ve halkıyla denize küskün olmaktan çıkarmalı, “Mavi Vatan” kavramıyla tanıştırmalıdır. “Türkiye Denizcileştirilmelidir” partimizin sloganı ve ana ilkelerinden biri olmalıdır.
- AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı Erdoğan işveren örgütlerinde yaptığı konuşmalarda, sendikaların yaptığı grevleri OHAL kapsamına sokarak yasakladıklarını ve patronları rahatlattıklarını söylüyordu. Dünyada ve ülkemizde egemen olan küreselleşme uygulamaları işçilerin olmazsa olmaz örgütleri sendikaları zayıflatmış, ücretleri düşürmüş, esnek çalışma sistemi gibi uygulamalarla çalışma yaşamını şekillendirmeye çalışmıştır. CHP dün Türkiye’ye getirdiği Grev/Toplu Sözleşme/ Sendikal yaşam ve özgürlükleri bugün olabildiğince savunmak zorundadır. Parti genel merkezi ve örgütleri sendikalarla ilişki kurmak, fabrikalarda ve alanlarda onlarla dayanışma içinde olmak zorundadır.
- CHP, okul öncesinden üniversiteye kadar çağdaş, nitelikli ve parasız bir eğitim hakkı ile, Çağdaş, nitelikli ve parasız sağlık hizmetini hedeflemelidir.
- CHP, ülkemizi “Erkek egemen” bir toplumdan “Özgür bireyler” toplumuna dönüştürmelidir.
- CHP, pazarla bütünleşen küçük köylülerin, üretici güç olarak düşünülen yeni şehirlilerin, işçilerin, kadınların ve gençlerin daha fazla siyasete katılmasına olanak sağlamalı ve onların karar alma süreçlerinde yer aldığı bir parti olmalıdır.
- CHP tarihi, bilim insanları ve parti hafızasına sahip siyasetçilerden oluşan bir kurul tarafından yazılmalı ve kurumsallaştırılan Parti Okulunda bağımsız ders olmalıdır.
- CHP, toplumun yok sayılan büyük çoğunluğu işçiden, emekçiden, emekliden, esnaftan, çiftçiden, üretenden ve tüm yoksullardan yana olan aydınlık bir gelecek amaçlamak zorundadır. CHP çalışanların partisi olmalıdır.

DIŞ POLİTİKADA CHP’DEN BEKLENEN

Büyük Atatürk’ün izlediği dış politikanın temelleri Lozan Antlaşmasının görüşmeleri ve sonuçlandırılmasında İsmet İnönü başkanlığındaki Türk heyeti tarafından atılmış ve dünyaya ilan edilmiştir. Bu politikanın özü, Türkiye’nin en büyük devletlere bile egemen eşitlik ilkelerinden ödün vermeyeceği, hiçbir ülkeye, ekonomik, ticari, adli alanlarda ayrıcalık tanımayacağı ve tam bağımsızlık hedefinden ayrılmayacağı yaklaşımıdır. Türkiye bu ilkeleri savunurken her türlü baskıya karşı koymuş, gerektiğinde Lozan Konferansını terk etmeyi bile göze almıştır.

Türkiye Cumhuriyeti bu hedefler doğrultusunda hareket ettiğinde, dış politika kararlarını hiçbir zaman dış baskılara boyun eğerek almamıştır. Özellikle Hatay sorununun çözümünde, Kıbrıs Barış Harekâtının gerçekleştirilmesinde, Kardak sorununda, 1 Mart tezkeresine TBMM’nin kararlılıkla karşı çıkışında, ulusal çıkarları kararlılıkla koruyan bu ilkeli yaklaşım özenle sürdürülmüştür. CHP, tüm bu önemli sorunlarda daima kararlı ve ilkeli bir tutum izlemiş, Atatürk’ün dış politikasına sahip çıkmıştır.

Ne yazık ki, yakın geçmişte T.C. Hükümetlerinin zaman zaman bu temel yaklaşımdan uzaklaştığı görülmüştür. Özellikle AKP’nin iktidara gelmesinden sonra, Cumhuriyetin temel çizgisinden uzaklaşan politikalardan cesaret alan yabancı ülkeler Türkiye üzerinde baskı politikaları izleme cesaretini bulmuşlardır.

1 Mart 2003'te Hükümetin Meclise sunduğu tezkerede, Anayasamıza, uluslararası hukuka ve Türkiye'nin temel çıkarlarına aykırı bir yaklaşım belirlenmesi, yakın tarihimizin önemli hatalarından biri olmuştur.

Kuzey Irak'ta Türk askerlerinin başına çuval geçirilmesi olayında ABD'ye bir protesto notası bile verilememesi, Cumhuriyetimizi kuranların izledikleri ilkeli ve cesur politikalarla bağdaşmayan bir tutum olmuştur.

Devlet Bakanı Ali Babacan ile ABD Hazine Bakanı Snow tarafından 2003'te imzalanan Dubai Antlaşmasında, bir milyar dolarlık hibe veya sekiz buçuk milyarlık kredi karşılığında, Türkiye'nin Kuzey Irak'ta ABD beklentileri doğrultusunda hareket etmek sözü vermesi de dış politikada ciddi bir hata örneği olmuştur.

Kıbrıs sorununun çözümü için BM Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından hazırlanan ve Kıbrıs Türklerini büyük ödünlere zorlayarak, acı reçete niteliğinde dokuz bin sayfalık planın T.C. Hükümeti tarafından benimsenmesi ve Kıbrıslı Türklere kabul ettirilmeye çalışılması da yakın tarihimizin dış politika hatalarından biri olmuştur. Buna karşın, eski Genel Sekreterin ölümü üzerine Sayın Kılıçdaroğlu'nun yayınladığı mesajda, "Kofi Annan'ı Kıbrıs barışı için verdiği mücadele dolayısıyla hep saygı ile anacağız" ifadesi büyük üzüntü yaratmıştır.

AB ile üyelik müzakerelerinin başlaması için, bu konuyla Kıbrıs sorunu arasında bağ kurulmasının kabul edilmesi, dış politika ilkelerimizden geri gidiş anlamı taşımıştır. Aynı şekilde 2005 yılında Güney Kıbrıs'ı Kıbrıs Devletinin temsilcisi gibi kabul etmemiz sonucunu doğuracak bir antlaşmanın imzalanması, sonradan CHP'nin uyarısı üzerine onaylanmamış olsa bile bir büyük ödün olmuştur.

Büyük devletlerin baskısıyla Ermenistan'la imzalanan mutabakat belgeleri de keza Türkiye'nin uzun yıllardan beri izlediği politikalardan uzaklaşması anlamına gelmiştir.

Bütün bu konularda Sayın Baykal'ın Genel Başkan olduğu dönemde CHP güçlü bir mücadele vermiş ve yanlışların hayata geçirilmesini engellemiştir. Ne yazık ki son zamanlarda dış politika alanında izlenen yanlış politikaların önlenmesinde partimiz etkili olamamıştır.

KKTC liderleri tarafından geri adım atılırken, evvelce kabul edilen temel ilkelere aykırı olarak toprak tavizlerini içeren haritalar verilirken CHP güçlü ve yeterli tepki gösterememiş hatta garantörlük haklarımızdan vazgeçileceği izlenimi yaratılırken dahi bunu engelleyecek tepki gösterememiştir.

AB ile üyelik müzakerelerinin fiilen askıya alınmasına karşı da gerekli tavrı ortaya koyamamıştır.

ABD ile ilişkilerde yaşanan ve kriz boyutuna ulaşan olumsuzluklara karşı CHP'nin gösterdiği tepki sınırlı kalmıştır.

Rusya ile yaşanan kriz, Suriye politikalarında yapılan hatalar gibi yaşamsal sorunlarda da ana muhalefetin ağırlığı hissedilmemiştir.

Özetle, bugünkü yönetim döneminde, diğer alanlarda olduğu gibi dış politikada da Cumhuriyetimizin temel ideolojisinin ve ilkelerinin savunulmasında, tarihten gelen sorumluluğunu ve etkinliğini hayata geçirememiş ve ülke sorunlarına Atatürk'ün gösterdiği yolda çözümler bekleyen geniş kitlelerin umudu olma özelliğini koruyamamıştır.

ÖNERİLER

CHP, altı okun içindeki devrimcilik ilkesini uygulayarak dönemin gelişmelerini doğru okuyup değerlendiren ve yeni koşullara göre değişimi gerçekleştiren ve kendini yenileyen bir parti olmuştur. Ülkeye çok partili yaşamı getirmeyi hedefleyen CHP işe önce kendisinden başlaması gerektiğinin bilincindeydi. Yeni dönemin koşullarına göre önce CHP değişmeli ve yeniden yapılmalıydı.

Bu atılımın en canlı örneği demokrasi tarihimize geçen CHP 7. Büyük Kurultayıdır. 17 Kasım 1947’de başlayan Kurultay tam on dokuz gün sürmüştür. Kılı kırk yaran, tüm olasılıkları düşünen, doğruyu bulmak için çaba harcanan tüzük çalışmaları...

Bu çalışmalar sonunda önce Genel Başkanlık Divanı kaldırılmış. Yani bugün AKP ve CHP’de Genel Başkanların atadığı yardımcılardan oluşan tek parti polit bürolarının yani Merkez İdare Kurullarının işine son verilmiş. Yerine Kurultayca seçilecek 40 üyeli Parti Divanı getirilmiş ki daha sonra bunun adı Parti Meclisi olacaktır. Ayrıca Parti Divanının seçeceği 12 kişilik Genel Yönetim Kurulu (Daha sonraları Merkez Yönetim Kurulu) oluşturulmuş.

Kurultay’da ayrıca tek partili yıllarda uygulanan merkezden atama yöntemi bir yana bırakılmış, tüm parti örgütlerinin seçimle iş başına gelmeleri ilkesi benimsenmiş. Ayrıca Milletvekili adaylarının yüzde yetmişinin yerel örgütlerce belirlenmesi kararlaştırılmış. Seçmen yaşı yirmi bir olmasına karşı, partiye girme yaşı on sekize indirilmiş.

1947’de CHP 7.Kurultayının aldığı kararlar günümüzden bile ileri bir yapılanmanın örneğidir.

CHP sadece geçmişiyile öğrenmeyen aynı zamanda tarihinden ders alan bir parti olmalıdır.

Bugün bambaşka bir Türkiye manzarası ile karşı karşıyayız. Parlamenter sistem gitmiş, yerine, dünyada örneği olmayan “Cumhurbaşkanlığı Sistemi” gelmiştir. Bunun siyasetteki karşılığı “Tek adam” rejimidir. Artık Parlamentoda çoğunluk sağlayarak iktidara gelme yolu geçerli değildir. Milletvekilleri işlevsizleştirilmiş, Meclis simgesel bir kuruma dönüşmüştür. Esas amacı parlamenter sisteme dönmek olan partimizin, bununla birlikte yeni duruma göre strateji ve taktikler oluşturması, politik hattını belirlemesi, ideolojisini netleştirmesi ve her şeyden önce de yeniden yapılanması gerekmektedir.

Bu durumda 7. CHP Kurultayı bize örnek ve rehber olacaktır. Birçok listenin ve birçok adayın yarıştığı seçimli bir Kurultayın yeniden yapılanmayı gerçekleştirmesi olası değildir. Seçim heyecanının egemen olduğu, beş kişinin konuşmasından bile hoşnut olmayanların yeterlik önergesi verecekleri bir ortam amacı sağlayamaz. Böyle bir Kurultay ne delege sistemini değiştirebilir ne de üyeliği kurumsallaştırabilir. Parti organlarının yeni koşullara göre yeniden tarifi ve şekillenmesini beklemek de hayalden öteye geçemez! Kaldı ki son günlerde imza girişimcileri ile genel merkez arasındaki hoş olmayan görüntüler salt yöneticilerin değişeceği bir Kurultayın hem de yerel seçimlere az bir süre kala partiye yarar getirmeyeceğini göstermektedir.

Bu nedenlerle aynen 7. Kurultay gibi en az on gün sürecek bir çalışma sonunda partimizin yapısı ve çatısı şekillenebilir. Bu elbette seçimsiz bir Kurultay olacaktır. Partimizin yeniden yapılanması ve parti içi demokrasinin tüm koşullarıyla gerçekleşmesinden sonra toplanacak yeni Kurultaylarda eşit koşullarda birden çok aday arasındaki yarış tüm ülkeye demokrasi örneği olacaktır.

CHP BİR AN ÖNCE FABRİKA AYARLARINA DÖNMELİDİR.

Bugün ülkemiz güç koşullar içinde! Neo-liberal politikaları iflas eden AKP iktidarı bocalıyor, tek adam yönetimi genç kuşakların geleceğini karartıyor.

24 Haziran seçimlerinde cansiperane mücadele eden kitleler bugün tutunacak dal arıyorlar.

Gerçekte o dal Cumhuriyet Halk Partisidir. Ne hazindir ki CHP şimdi parti içi kavgalar nedeniyle fetret dönemini yaşıyor!

Oysa CHP Türkiye’ye en çok bugün gerekli. Ayağa kalkıp halka umut vermesi gerekiyor. Bu da partinin bir an önce fabrika ayarlarına dönmesi, YCHP gibi sıfatlardan arınıp gerçek kimliğine kavuşması ile mümkündür. Bu zor görevi örgütteki Kurultay delegelerinin yarısından fazlasının güvensizlik beyan

ettiği Sayın Genel Başkan gerçekleştiremez. İsmet İnönü'nün Cumhurbaşkanlık süresi uzatılmak istenen Cevdet Sunay için söylediği gibi, “Şimdiye kadar ne yaptıysa bundan sonra da onu yapacaktır!” CHP’ni fabrika ayarlarına döndürmek artık tek başına bireylerin gücünü aşan bir aşamaya gelmiştir. Bu görev ancak CHP’ne gönül vermiş inançlı ve bilinçli kadroların özverili, ödünsüz ve beklentisiz çalışmaları ile başarıya ulaşabilir.

CHP’nde Milletvekilliği, Senatörlük, Belediye Başkanlığı, Parti Meclisi üyeliği yapmış değerli siyaset insanları, eski ve yeni İl, İlçe Başkan ve yöneticileri;

Gün partimize olan borcumuzu ödeme günüdür! Bu sıfatlara CHP sayesinde ulaştık. Partimiz toplum önünde bizi onurlandırdı. Şimdi çekildiğimiz köşelerden kalkmamız gerekiyor! Eğer içimizde adaylık beklentisi içinde suskunluğu yeğleyenler var ise, bilelim ki partimiz ve ülkemiz ayağımızın altından kayıyor!

Özverili örgüt emekçileri,

12 Mart ve 12 Eylül’ü CHP’li olduğu için zindanlarda yaşayanlar, çile çekenler;

Biliyoruz vefasızlığa uğradınız, alın teri ve gözyaşlarınız halâ kurumadı... Ama göreviniz sürüyor. Ömrünün tamamını CHP ile mücadeleyle geçirmiş, hatta partinin kapatılarak vakfa dönüşmesini isteyenler bugün Milletvekili hatta merkez yöneticisi olabilirler! Her şeye rağmen partinin sahibi sizsiniz. CHP bugünlere sizin özverili ve karşılıksız çalışmalarınızla geldi. CHP’ni ayağa siz kaldıracaksınız!

Demokratik, çağdaş ve lâik bir Türkiye için, Atatürk devrimlerine sahip çıkmak için, çocuklarınızın geleceği için her seçim sandığı koşan ve CHP’ne oy veren seçmenler;

CHP’nin gerçek sahibi, çilekeş örgüt emekçileriyle birlikte sizlersiniz.

Umutsuzluğu bir yana bırakın. CHP’nin yeniden yapılanmasını, derlenip toparlanmasını hiç durmadan isteyin. Oyalamalara, geçiştirmelere, savsaklamaya izin vermeyin.

Göreceksiniz, halkın gücü karşısında hiçbir kimse ve hiçbir kurul duramaz, dayanamaz! CHP’ni ayağa kaldıracak, tekrar umut haline getirecek sizlersiniz.

Yeni değil, Yeniden CHP’ni siz yaratacaksınız.

Sevgili CHP’liler, değerli Yurttaşlarımız!

Sırası gelmişken yaşamakta olduğumuz süreç içinde özellikle Amerika Birleşik Devletleri’nden gelen her türlü ekonomik ve siyasal baskıya karşı Cumhuriyetimizin bütün partileri ve sivil toplum örgütlerinin göstermiş olduğu dik duruşu bütün içtenliğimizle desteklediğimizi de özellikle belirtmek istiyoruz.

“Hiçbir devlet, emperyalizme karşı Kurtuluş Savaşı vererek mazlumlara örnek olan Türkiye Cumhuriyeti’ni sindiremez” diyerek ulusal bağımsızlığımızın simgesi 30 Ağustos Zafer Bayramını kutluyoruz.

Saygılarımızla.

9 EYLÜL HAREKETİ

Gürhan Akdoğan CHP Bursa İl Eski Başkanı

Kemal Anadol CHP 15, 16. Dönem Zonguldak, 18, 22, 23. Dönem İzmir Milletvekili

Ergün Aydoğan	CHP 23. Dönem Balıkesir Milletvekili
Bülent Baratalı	CHP 22, 23. Dönem İzmir Milletvekili
Mehmet Boztaş	CHP 22. Dönem Aydın Milletvekili
Ersin Ertürk	CHP Eskişehir İl Gençlik Kolu Eski Başkanı, Parti Okulu Eğitimcisi
Prof. Dr. Mustafa Kaymakçı	CHP İzmir İli Bilim Kültür Sanat Platformu Eski Başkanı
Şahin Mengü	CHP 23. Dönem Manisa Milletvekili
Onur Öymen	CHP 22. Dönem İstanbul, 23.Dönem Bursa Milletvekili
Prof. Dr. Nur Serter	CHP 23, 24. Dönem İstanbul Milletvekili
Enis Tütüncü	CHP 18, 22, 23. Dönem Tekirdağ Milletvekili